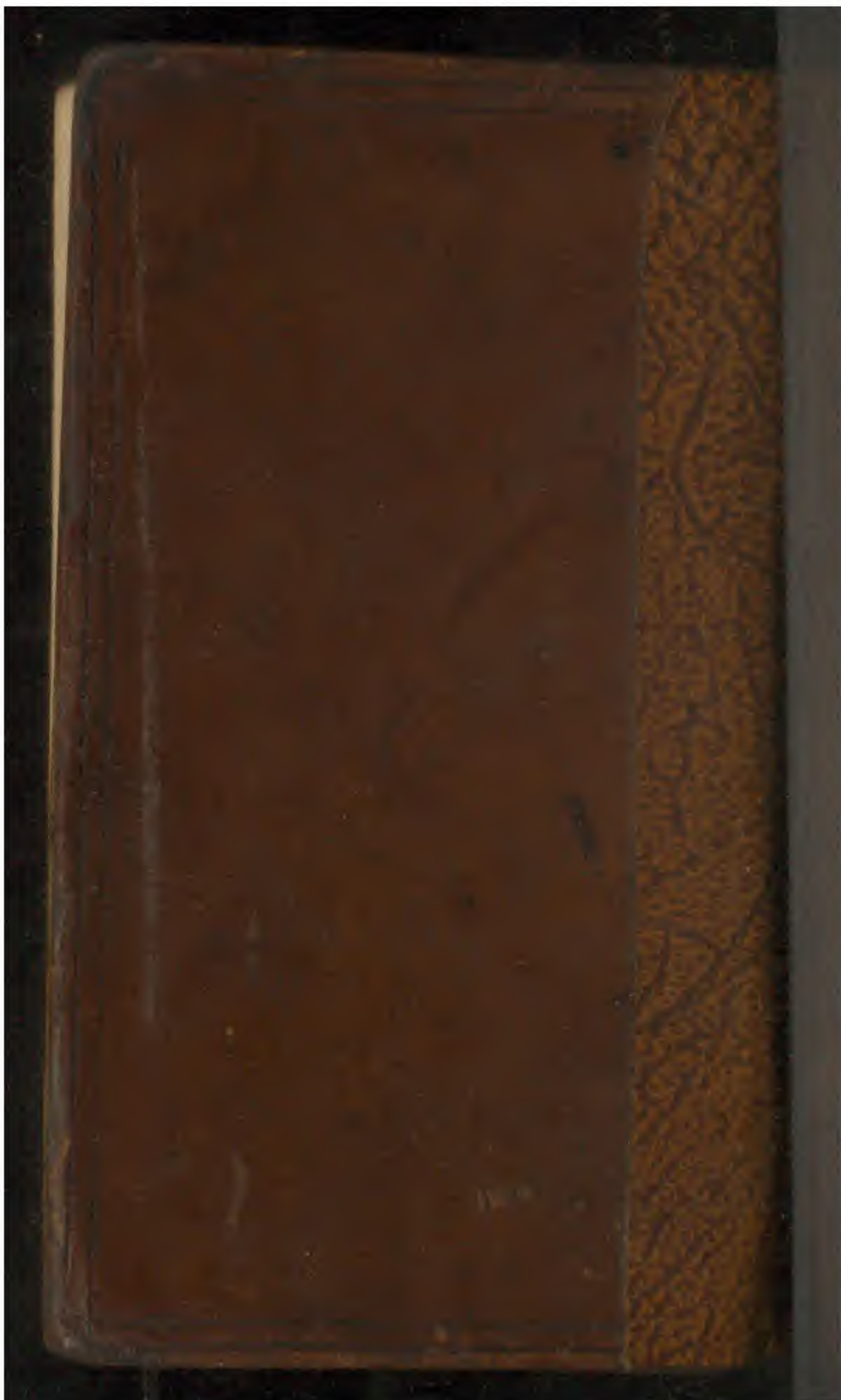

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A

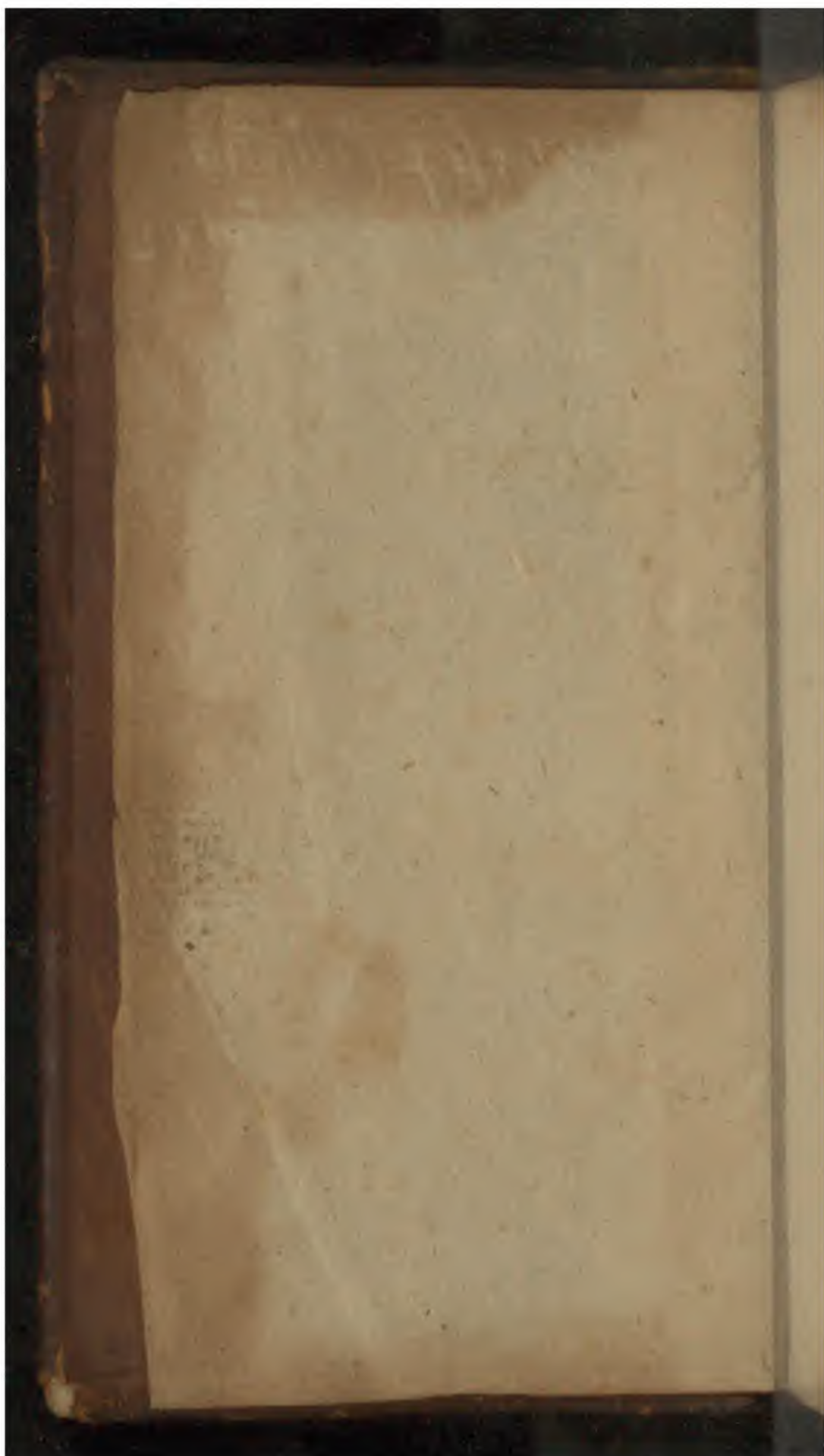

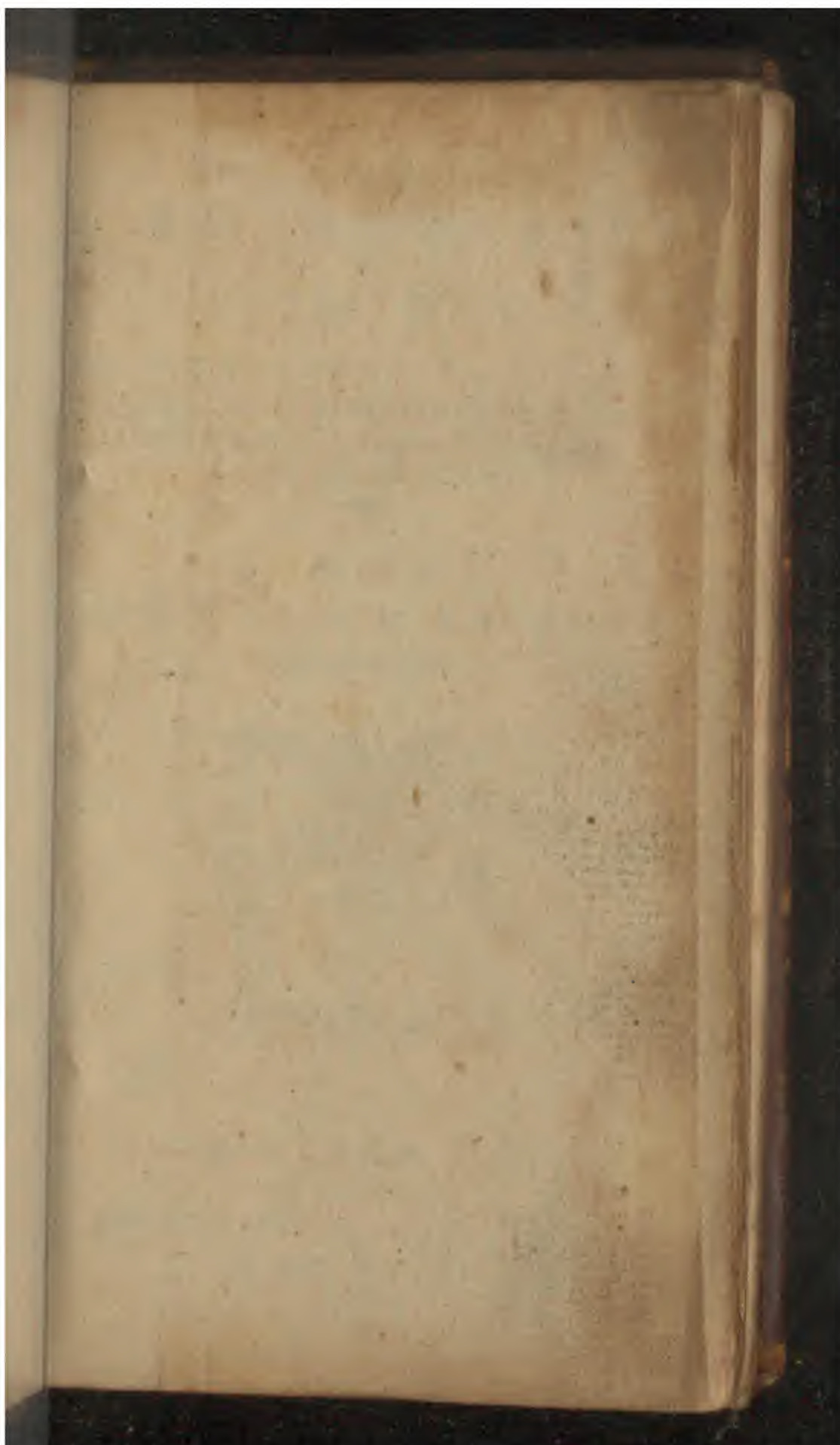
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A

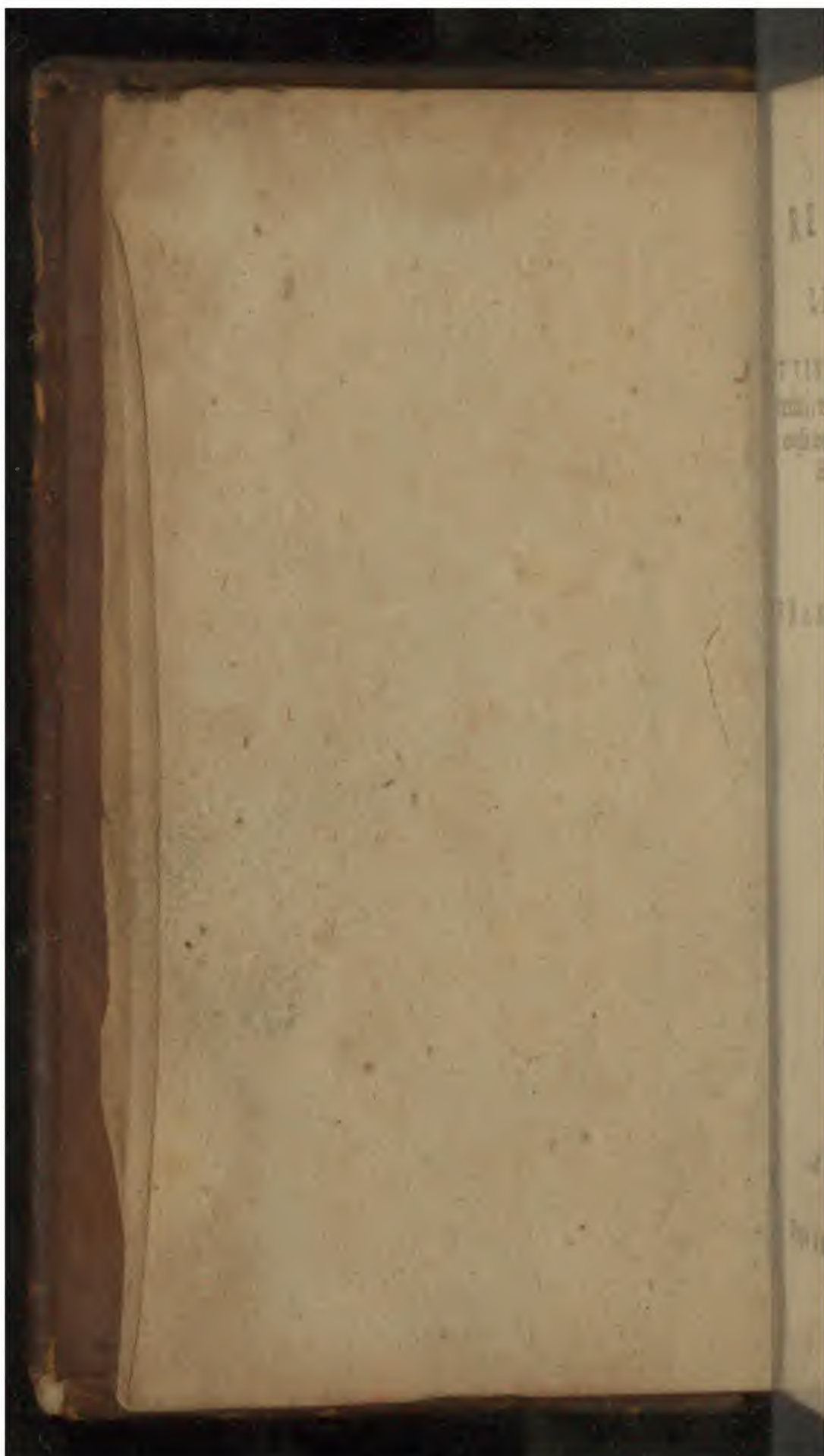

Whisper Collection
Contab: 1726: Prod. 1/2

664/A

37440

DE
RE UXORIA

LIBRI DVO,

VT VENUSTATE SERMONIS
præclari, ita & præceptis optimis & ex-
emplis uberrimis ex omni Gracâ Latinaque
Historiâ collectis redundan-
tes.

A V T O R E
FRANCISCO BARBARO
Patricio Veneto.

AMSTELODAMI.

TYPIS IOANNIS IANSSONII,
M. DC. XXXIX.

Amplissimo & eruditissimo Viro

MARCO ZUERIO

BOXHORNIO

In Academia Leidenſi Eloquentiæ
Profeſſori.

QVem de RE VXORIA
co깁mentariolum hic vi-
des, celeberrimi nomi-
is tui auſpiciis uſurpatis, li-
enter meritoq; publico con-
cramus, *Vir Clariſſime*, qui
ua es doctrina, & morum ac
genii amœnitate, non pote-
s non admodum æſtimare
uæ virtutis & ſapientiæ præ-
cepta, ſumma dicendi elegan-
a, hic inculcantur. Non
quod illis tibi ſit opus, qui in-
titata animi contentione, ac
iudicii felicitate, omnem ve-
rum & cordatam ſapien-
A 2 tiam

DEDICATIO.

tiam non imbibisti tantum,
sed quoque admodum adhuc
adolescens, maximo omnium
applausu, in florentissima or-
bis totius Academia docuisti
verum ut alii, auctoritate tua
animati, ad horum lectionem
se accingant. Ad hoc autem
officium non beneficiis tan-
tum tuis, sed occasione etiam
sum invitatus; jam tandem
domum ducta uxore, virginis
lectissima, & qualem virtute
tuæ merebantur. Cum qua
ut multos annos salvus agas
ut suavissimis tori pignoribus
domum, simillimis tuo inge-
niis orbem eruditum aut Rem-
publicam augeas & exornes
cum omnium votis nostris
quoque

D E D I C A T I O.

quoque conjungenda cen-
tuimus. Vale, literarum de-
cus, & nos ama. Amsteloda-
mi anno cdo. Id c. xxxix.
expirante.

*Clarissimo nomini tuo
semper colendo
obstrictus.*

J O A N N E S J A N S S O N I U S.

A 3

AU-

A U T H O R
A D L E C T O R E M

Qui legis attonito quæ tot modo scri-
bimus orbi

Ponis & in fatuis ocia multa libris.
Me quoq; (non magnus labor est) percurrere
legendo

Parvaq; cum nugis tempora perde meis.
Nam sua si turpes celebrant Encomia musæ
Et laudatorem fæda Tyrannis habet.

Nec piget humanos asinis affingere vultus
Atq; homini pennas, & dare verba feri
Hæc quoq; scripta legi nonnullo jure me-
rentur,

Virtutem precium quæ posuere sui.

AD
LAVRENTIVM MEDICEM,
Civem Florentinum

FRANCISCI BARBARI,

Veneti DE RE VXORIA

Nuncupatoria.

P R Æ F A T I O.

MAiores nostri LAU-
RENTI charissime, be-
nevolentia vel necessitu-
dine sibi conjunctos in nuptiis ali-
quo munere donare consueve-
runt, ut apud illos amoris & officii
sui monumentum & ornamen-
tum esset. Hæc nunc consuetudo
ut pleraque alia è curriculo à ma-
joribus nostris instituto deflexit.
Multi enim longè diversa sentien-
tes sæpenumero ære alieno gra-
vantur, ut ditissimis donis locu-
pletissimos donent: qui in serendis

A 4

ut

P R Æ F A T I O.

ut sic dixerim muneribus, Babylonios agricolas imitari non videntur, quibus ab agrorum feracitate, ut scribit Herodotus pater historiae, pro singulis sextariis ducentos ac trecentos sæpè justissima tellus reddit. Eos quidvis potius quam beneficos & liberales appellarim. Inopes enim ea munera opulentissimis mittunt, quibus ipsi maximè omnium carent, illi autem abundant.

Quocirca sæpè quæstus aut lucri causa fœnerari beneficia judicantur, quos ut expectata merces frustretur dignos existimo, quod hac adumbrata liberalitate gratiam exigunt & utilitates magnas & multas sæpè consecantur. Ab his valdè dissentio, præsertim

P R Æ F A T I O.

tim cum tecum agatur, apud quem
 in tantis divitiis, in tantis opibus,
 in tot ex omni parte secundiſſimis
 rebus, quis muneribus meis locus
 eſſe poſſit non reperio. Nam ut o-
 mittam ea quæ ut vitæ neceſſaria
 ſunt, tibi precioſa veſtis multa, &
 lauta ſuppellex & magnifica mul-
 tis in locis eſt. Mihi præterea re-
 cordanti multos in noſtra familia-
 ritate ſermones, gratius atque ju-
 cundius tibi munus fore viſum
 eſt; ſi potius à FRANCISCO tuo
 quam à fortuna ſua donareris.
 Quamobrem tuo nomine de R E
 V X O R I A breves commentarios
 ſcribere inſtitui, quos huic nuptia-
 rum tempori accommodatos arbi-
 tror non inutiles futuros. Ab-
 horrent enim à communibus præ-
 ceptis,

A 5

ceptis,

P R A E F A T I O.

ceptis, quæ nec pro hac mea medio-
critate ingenii ornatius dici, nec
planius explicari potuissent, sed ea
ex magna parte sum secutus, quæ
Zacharias Trivisanus clarissimus
hinc civis, vir ætatis nostræ inge-
nio, prudentia, justitia, maxima-
rum rerum scientia, rebus gestis
prudentissimus, & amicitia jure
mihi conjunctissimus graviter
exposuit, cum aliquando in ejus-
modi rei sermonem incidissemus,
in quibus propemodum omnis ele-
gans antiquorum ratio uxoria
continetur. Nec verò hæc scribere
aggredior, ut ipse te, sed ut per te
nonnullos id ætatis instituam, &
cum quid agendum sit, alios com-
monefacio, tu quod per te fecisti,
facis, & facturus es, in te recogno-
scas.

P R Æ F A T I O.

*Cas. Quid enim tibi præciperem?
quem cum natura ad laudem, ad
decus, ad dignitatem effinxerit, ea
nactus es exempla domestica &
adjumenta doctrinae, quibus tali
naturæ conjunctis omnis aper-
tus est cursus ad gloriam. Imi-
taris profectò spectatissimum vi-
rum Ioannem, patrem tuum &
ornatissimum Cosmum fratrem,
quorum authoritate, prudentia,
consiliis abundè munitus es. Habes
alios & optimos & sapientissimos
viros, quibus uteris multum. Vidi
siquidem præsens, quanta cura ac
diligentia eruditissimum Rober-
tum Bossum in primis coleres at-
que observares, à cuius latere re-
ctissime quidem fere nunquam
discedebas. Accedit & eloquētissi-*

A 6

mi

P R Æ F A T I O.

mi hominis Leonardi Aretini, ne minus literatissimi Nicolai nostrae consuetudo, à quibus cum alia per multa tum pleraque id genus assidue te audire & accipere confido. Quæ cum ita sint, tamen ab amore non sum nostro alienum arbitratus, si quæ mihi viderentur à me quoque ipse intelligeres. Hæc enim eadem tibi jucundiora fore putavi, si ad te ex mea sententia scripta quedam pervenirent. Alexander ille magnus cum Xenocrates quinquaginta auri talenta à se dono missa repudiasset, quasi sibi regis muneribus opus non esset: Si Xenocrati inquit Alexandri munificentia uti non expedit, Alexandro tamen opus est, ut in Xenocratem liberalis sit & videatur.
Sic

P R Æ F A T I O.

*Sic quamvis ita institutus sis, ut
meum consilium valdè tibi neces-
sarium esse fortasse non putes, ta-
men hac mihi digna res visa est,
& juvenum cognitione & nostra
familiaritate. Nam cum universa
Philosophia frugifera & fructuo-
sa sit, adeò ut nulla pars ejus incul-
ta ac deserta esse debeat, tum in ea
feracissimus ac uberrimus locus
erit, si nuptiæ unde domestica offi-
cia ducuntur ex optimo more &
sanctissima disciplina prudenter,
accuratè, honestè, diligenter insti-
tuentur, absolventur, facile quo-
que perspicui poterit & memoria
mater voluntatis & amicitia fi-
des. Hac in re eximiam & singula-
rem mercedem nactus ero, si tibi
cui propè omnia debeo, lucubra-
tiun-*

P R Æ F A T I O.

tiuncula mea grata & jucunda erit.
 Accedet ad latitiam, si juventus
 ipsa in hisce commentariolis no-
 stris acquiescet, cum ut prodesse-
 mus de suo negotio otiosi perscri-
 psimus, ut vel periti rei uxoriæ
 doctorum hominum judicio con-
 firmati delectari, vel imperiti
 commoneri rectè possent. Ex ipsis
 si qua tibi pars forsitan minimè
 accepta erit, universos tamen ut
 spes & opinio mea fert facile pro-
 babis, velut enim in symposiis
 quavis à plerisq; cibis singuli tem-
 peremus, totam tamen cœnam lau-
 dare consuevimus, nec ea sanè quæ
 stomachus recusat illis quibus de-
 lectatur gratiam auferunt. De re
 uxoria igitur agere incipiam, &
 ea dicam quam brevissimè tanta
 res

P R Æ F A T I O.

res dici potest, quæ ut dixi summo viro Zacharia meo, & multis præstantissimis hominibus magnopere placuisse percipio.

Nunc institutum prosequar. Tu me benigne & attente audies, & hoc quaecunque opus pro mutua nostra benevolentia instar præclari muneris, in hisce nuptiis tuis suscipies.

IN-

INDEX CAPITVM LIB. I.

Quibus dotata sit uxor.

Quid sit conjugium, & quæ ejus bona. Cap. I.

Qua dote, & quibus moribus uxor sit du-
cenda. II.

Qua etate. III.

Qua nobilitate. IV.

Qua forma. V.

Quibus divitiis. VI.

De iis, quæ ad consilia mutanda faciant. VII.

De munere uxorio. VIII.

INDEX CAP. LIB. II.

De Vxoris officio.

DE Charitate conjugali. Cap. I.

De moderatione Vxoris. II.

De loquela. III.

De cultu Vxoris. IV.

De victu ejusdem. V.

De coitus ratione. VI.

De cura domestica. VII.

De liberorum educatione & cura. VIII.

CAP.

C A P U T I.

*Quid sit Conjugium & quæ ejus**bona?*

ANTEQUAM DE DE-
lectu uxoris & officio di-
cere incipiam, prius pau-
ca mihi dicenda sunt. Pla-
cet autem in primis mihi quid sit
Conjugium hoc loco definire, ut
exemplo eruditissimorum virorum
principio intelligatur, de qua re o-
mnis nostra disputatio futura sit. Sic
enim summa rei cognita, facilius de
reliquis, & rectius judicare pote-
rimus.

Est igitur Conjugium, viri & u-
xoris perpetua conjunctio procre-
andæ sobolis, vel vitandæ fornica-
tionis causa legitimè instituta. Cu-
jus plures diversæque sententiæ fue-
runt. Harum quæ vera sit quærere
ac differere longum esset. Sed po-
tior

tior est apud me cū clarissimorum gentilium tum Christiana sententia: quæ omnium propè consensu laudæ digna judicatur.

Romani enim ut honeste natis liberis Civitas repleretur, instituerunt, ut eorum mulctæ nomine pecuniæ in ærarium deferrentur, quæ cœlibem usque ad senectutem vitam duxissent. Naturam ipsam sequi voluerunt, qua generi animantium tribuitur, ut procreandi causa conjunctionis appetens sit, & salutem suam putet in his, quæ procreata sunt, contineri. Nam sensus generandi in bestiis quoque perspicuus est. Siquidem volatiliū (ne si de cæteris dixero longior sim) nidificandi studium omnes videmus, in quibus in promptu est quædam conjugiorum similitudo ad similes procreandos atque nutriendos. Hoc modo veluti corpus cibo, sic hominum

num & beluarum genus perpetuum
fit. Lycurgus, cujus cultis legibus La-
cedæmoniorum Respublica floruit,
neglectis everfa est, eos notavit
ignominia, qui annos septem & tri-
ginta nati sine uxoribus essent. Et
qui maritalem nondum attigerant
copulam eos palestræ gymnasiis ad-
esse prohibuit, ut vel vitandæ igno-
miniae causa, vel nobilitate coronæ
incensis civitas liberis hominibus
major & honestior esset. Quocirca
non illepide *Calliclæ* claro Impera-
tori qui liberos nunquam genuerat
Lacedæmone, ubi fuit honestissi-
mum domicilium senectutis, ado-
lescens quispiam honoris causa in
Theatro non decessit, illud adjici-
ens. *Neque tu mihi Callicle decessurum
genuisti.* Usu compertum est nuptiis
legitimis aptiores ad honestatem fi-
lios nasci, gravius educari, meliores
denique cives effici, ex quibus con-
stans

stans civitas amicis justitia charior est, hostibus virtute terribilior. Exploratissimum enim magistra fecit experientia eos qui illegitimè ac intemperanter procreati sunt, ut plurimum flagitiosos ac improbos, & ad turpitudinem propensiores esse. Honesto loco natos paternæ gloriæ lumen obscuros esse non patitur, qui parentum imagines sibi plus oneris quam honoris afferre intelligunt, nisi sua virtute majorum dignitati ac amplitudini respondeant. Nec profecto ignorant, quod omnium in se oculos convertit expectatio & repetitio quodammodo hereditariæ virtutis. Sic natos ad laudem *mœnia civitatis* appellare poterimus. Agesilao præsentem quispiam Lacedæmoni muros deesse cum questus esset, Dii, inquit, *meliora, civitas ipsa nostræ urbis munitissima mœnia sunt.* Par siquidem est non lignis aut lateribus,

ribus, sed virtute patriam, Deos, penates, aras, focos, parentes, conjuges, liberos tueri atque defendere. Quid jucundius etiam, quam domestica cura vacuum in commune consulere? & pudicam mulierem habere, quæ secundis & adversis rebus socia conjunx & amica sit? cui cogitationes intimas, quæ ad rem suam pertineant; cui parvos & communes filios tradas? in cujus sermone ac suavitate curas omnes doloresque deponas? quam sic diligas, ut in salute sua aliquam partem vitæ tuæ includam putes? Huic *rei Censorius* ille *Cato* tantum cultus & venerationis deberi censebat, ut quisquis uxori manus inferret, non aliterquam qui dearum simulacra temerasset insectandum & detestandum esse passim affirmavit, eumque dicere solitum accepimus, longè sibi difficilius videri bonum maritum, quàm bonum

bonum Senatorem agere. Hoc vinculo Cadusius seditiosissimos Cares inter se conciliavit, hac necessitudine Cyrus cum finitimis Chaldæos inimicissimos placavit. Et Romæ eodem die Sabini & hostes & cives fuerunt. Hoc idem Pompei & Cæsaris animos abalienatos mitigavit. Et quod incredibilius dictu est, Alexander hac conjunctione, non autem superbissimo illo ponte, Asiam Europæ conjunxit. Finis non erit si commemorare voluero quantum Philosophi, quantum Historici, Poëtæ, Reges, Civitates, Principes, quos ex monumentis literarum velut ex equo Trojano educere possumus, huic necessitudini, huic charitati, huic pietati attribuunt; sed hæc nota sunt, & ego ero brevior, præsertim cum in re apertissima testibus minimè necessariis utendum non sit.

Chri-

Christiana tamen institutio si-
ntio prætereunda non est, cujus
merito tanta dignitas est, ut etiam
ne ratione possit authoritas. Ejus
institutis nuptiæ quæ sacramen-
ta, fide, prole, firmissimæ sunt,
commendantur, ut prius jussæ,
posterioribus concessæ faciliè videantur,
quæ quam probabiles sint, Christus
dominus noster in Euangelio con-
firmavit. tum quia prohibuit uxorem
dimitti, tum quia venit invita-
tus ad nuptias. De quibus ita sen-
tendum est, ut etsi per se expetendæ
non sint, tamen in id quod per se
conveniens est arbitrato meo referun-
tur. Sapientiam, amicitiam, salutem,
propter seipsa expetimus, ingenium,
doctrinam, scientiam, honestam
victuorum similitudinem, conjugum
concubitus, cibum, potum, som-
num, quasi necessaria propter illa
concupiscimus.

Nu-

Nuptias igitur bonas esse credimus & prolis causa & utriusque sexus societate, quam nobis natura mirum in modum commendavit. Alioqui inter senes conjugii dignitas desineret, vel si liberis carerent vel adempta generandi spes esset, in quibus illa egregia laus est, ut in continentiae turpitudinem propagandae prolis honestas tueatur. Quamobrem vir & uxor eo iure eo foedere, ea necessitate conjuncti sunt, ut nec ipsa separatione disjungi possint. Quanquam quosdam videre videor in ipso statim limine obstaturos mihi, qui Xantippes difficles mores objicient, & Laconici illius ingenium in delitiis habebunt qui cum eximia protervitatibus uxorem coepisset, & ob eam rem malum audiret, renuntiantibus, *Vetus*, inquit, *ac salutare proverbium est, ut e malis, si fieri possit, vel minima deligamus.* Qui

Quibus respondetur & alia multa,
 & illud Socratis in primis. Hic cum
 ut hithidemum ex Gymnasio domum
 deduxisset, ut sanctissimum jus ho-
 spitalitatis ad benevolentiam ad-
 ingeret, Xantippe ira percita men-
 tem disturbavit. Id cum hospiti mo-
 stum esse Socrates intelligeret, bo-
 na animo sis inquit, à vicuribus graviora
 penumero perferimus, ut ova, pullos, &
 angè tenuiores quàm ex uxore, fructus
 piamus. Ad hæc accedit Metelli Nu-
 didici spectatissimi viri & censoris
 ratio, in qua cum de ducēdis uxo-
 ribus concionem haberet, hæc ab eo
 dicta memorantur: *Si sine uxoribus*
uirites esse possemus, omnes ea molestia
creremus, sed quoniam ita natura tradi-
dit, ut nec cum illis satis commode, nec sine
illis ullo modo vivere possimus, saluti per-
ituæ potius quam brevi voluptati consu-
idum videtur.

Sed hæc satis de conjugio, quia

B

à do-

à doctissimis viris sunt tradita uberius: ut autem maximè necessariis complecteremur, hæc ipsa collegimus. Nunc partes uxorias quas à majoribus nostris nusquam in ordinem digestas invenimus, quasi sub uno aspectu positas breviter exponemus, si priusquam ingrediamur hunc locum, qualis uxor deligi debeat, instituerimus: modo id præmonuerimus nullam tantam nuptiarum excellentiam contingere debere, cui non patris voluntatem anteponi conveniet, vel Cyri documento, qui cum Cyapare ad præstantissimam auri amplissima dotem mulierem suscipiendam invitaretur, non ante se velle dixit, quam à parentibus collaudari certior esset.

C A

CAPUT II.

*Qua dote & quibus moribus uxor sit
ducenda.*

Veteres, quorum multa doctrina plurimo rerum usu vivit auctoritas, in uxore ætatem, mores, genus, formam, opes, spectari debere censuerunt, quæ si neglexerimus & familiæ dedecus & dolorem semper, & sæpè mœrorem nobis afferemus; si verò diligenter observaverimus, & domesticæ laudi & nostræ dignitati & perpetuæ jucunditati consulamus.

Virtus igitur in primis animadverti debet, cujus ea vis, ea dignitas est, ut si cætera defint, nuptiæ tamen ratae sint, sin adsint, jucundissimæ eritò fiant. Res enim domestica, cui uxor præficitur benè se habere non potest, nisi in mulieris principis prudentia, cura, industria, institua-

B 2

tur,

tur, gubernetur, componatur. Regum mores, cives, Imperatorum milites, parentum liberi, matrum familias ancillæ faciliè sequuntur. Locuples nobis testis est Homerus, apud quem pudicæ Andromaches pedissequæ sic institutæ videntur, ut ministris Helenæ pudicitia, vigilantia, labore præstent & excellant. Mulier igitur de qua nunc verba facimus, ancillas faciliè continebit, si seipsam continuerit. Nec eos hoc loco probarim, qui [nisi] summa quædam in uxore deligenda quærunt, & magno studio desiderant, quæ vix multis seculis inventa sunt. Multa legimus, multa audimus, semper eos laude dignos judicari videmus, qui licet inferiores, virtutis imitatione laudatissimos sequi voluerunt. In Olympicis ludis Philomena nobilitate coronæ donatum esse memoriæ proditum est, non

non quia antiquum Glaucum athletam illum clarissimum, sed quia sui temporis pugiles virtute superavit. Sic quamvis *Porciæ, Cornelie, Pambie* lumina gloriæ muliebris ætatis nostræ concessæ non sint, si diligentes erimus, comperiemus quæ nobis ornamento, usui & delectationi esse possint. Hæc quibus modis odorari liceat, ad indagandum minime difficilia sunt.

M. Cato consularis & Censorius, jam grandævus virginem uxorem cepit, cujus consilium altius repetam, quia in ejus narratione ex Græcis monumentis petita, quasi in jucundo diversorio acquiesco. Itaque *M. Cato* maximus natus, Salonii clientis filiam sæpe conspiciatus, ejus indole & moribus mirifice delectabatur, ex more Salonius scriba Catonem aliquando in forum deducebat. Inter cundum *Cato, filia tuæ*, inquit,

quit *Saloni maritum inveni, cuius nisi
grandior etas molesta sit, omnia scio tibi
prebaturum iri.* Post eos sermones, qui
talibus in rebus primo congressu
haberi solent, Cato se illum senem
esse profitetur, & ipsius filiam quan-
tum in se est, uxorem accepturum
pollicetur. Ea re Salonius admiratur
filiae suae virtutem apud Catonem
tantum pondus habuisse, ut humi-
limo loco natam in eam familiam
ducturus esset, quæ Consularibus ac
Triumphalibus imaginibus esset
honestissima. Quid multa? filiam
despondit. Id Marcus Cato filius
quo nemo vir melior, si patri credi-
mus, natus est, nemo pietate præ-
stantior, graviter tulit, veniam de-
precatur si quid in patrem admisisset,
cujus causa sibi novercam indu-
ceret. Eo collaudato mores illius
virginis majorem in modum sibi
placuisse respondit: *Nec ut tibi, fili
charis*

harissime, novercam inducerem; sed ut multos tui similes liberos mihi susciperem, & optimos Reipub. cives relinquerem, factum putes. Hac ratione Pisistratus adultis jam filiis ac bonis artibus institutis uxorem singulari, ut dicitur, modestia præditam duxit, cum egregia filiorum pietas in procreandis reliquis quotidie desiderium ejus auxisset. M. Catonis quo nihil potest esse gravius, & Pisistrati judicio, quanti mores facere debeamus, perspicuum est.

Plena est exemplorum id genus civitas nostra, è quibus pauca connumerasse sat erit. *Andreas Barbarus* hujus optimi senis nostri Marci pater, amplissimus civis ac honestissimi ordinis Luciam Viariam uxorem cepit, cujus probitas sibi perspecta & cognita fecit, ut à scitis qui visi sunt necessariis domi convenerit, ipse met verba facit, nisi secus ei videatur.

tur sibi nuptias ejus etiam si nulla rei pecuniariæ ratio habeatur acceptas fore. Itaque neglectis cæterarum opibus, ipsam ex moribus & bonitate conjugem desumpsit. Ea res prudentissimi viri judicium minimè fefellit, siquidem ea cura, ea pietate privignos coluit, ut nihil æquabilius in re domestica, nihil tranquillius haberi posset.

Hunc Barbarum necessarium meum multis post annis vir clarissimus, ac civis præstantissimus *Iustus Contrinus* est imitatus. Certior enim factus de Francisci Panthaleonis Barbi filia moderatione, pudore & pulchritudine singulari, patrem remotis arbitris primus alloquitur, ejus filiam sibi magis atque magis complacitam esse declarat, hanc vel inopem summo studio, si illi non sit ingratum, conjugem optare. Quare Panthaleon vir tum clara familia,
tum

tum præcipua doctrina præstantif-
simus delectatus est, tempus delibe-
randi postulat, necessarios ex more
frequentes cogit, summa rei expo-
sita, quod fœlix, faustum, fortuna-
tumque fuit omnium consensu, Ju-
stus ætate jam provectus nobilissi-
ma virgine, sed parva sanè cum dote
(ita enim rei familiaris facultas po-
stulabat) dignus judicatus est.

Fœlices nuptias appellarim, quæ
splendore virtutis cupitæ, institutæ,
summa fide ac gratia inviolatæ per-
manserunt. Nam ut hoc loci reli-
quas ejus laudes prætermittam, li-
beros prioris uxoris sic humaniter
sic liberaliter tractavit, ut in quoti-
diana consuetudine multi privigni
præter nomen in ipsa nihil unquam
novercæ animadverterent. Ante o-
mnia igitur, ut tibi quoque visum
perspicio, *Laurenti charissime*, mores
placeant uxoris, sine quibus in re

B s

dome-

domestica quid sperandum sit non intelligo. *Agésilau*s interrogatus quid facturi Lacedemonii victores essent, respondit: *Si prudentissimus Imperator rem gereret, id nos ad rem nostram referamus.*

Quid rem familiarem componit, instruit, honestam reddit, nisi uxoris maximè diligentia, frugalitas, dignitas? Nec sicuti princeps benè civitatem moderabitur, nisi publici juris, morum majorum, rei deniq; publicæ peritissimus sit. Nec ex sæva procella gubernator in portum navem reducet maritimæ artis ignarus. Nec auriga rei curulis imperitus corona donabitur. Sic nec rectè se habebit res ipsa domestica, nisi matrisfamilias præstantia unicum cæteris exemplum sit. Et quemadmodum in bello milites optimum ducem nacti locum sibi commissum deserere erubescunt, ita servi &

vi & ancillæ eam partem rei familiaris, cujus custodiam eis casta & prudens matrona crediderit, non deferunt.

Plato gravissimus Philosophus in iis libris, quos divinitus de Republica scripsit, instituit, ut præstantibus non ambitiosis civibus Magistratus tribuantur: prospiciebat enim brevi paucos admodum decertaturos esse, si coronæ nobilitate non benè merentes, sed cupidi pugiles donarentur. Quare publicam mercedem Magistratibus ipse proposuit, ne rei familiaris incommodo ac officio Reipublicæ retraherentur. Sic nos in uxore prudentiam tanti faciemus, ut si fortunæ nostræ patiantur, vel uxoriam pecuniam negligamus, vel ultro tenuitati ei cōferamus, ut domesticam laudem, ac pacem comparemus. Hæc ipsa res profecto majorem nobis gloriam

riam afferret, quàm si unionibus & auro conjunx probitatis expers ornatissima sit.

Jonia mulier quædam cum per jactantiam thesauros, & opes suas ostentaret, ei Phocionis uxor Opes ait ac *thesaurus meus Phocion est, suis in patriam meritis, annos jam viginti Atheniensium princeps.* Eodem modo nobis uxoris dignitate gloriari licebit, & eos valere sinemus, qui copiis & prædiis uxoris locupletati, innumeris molestiis obiecti sunt. Caduca hæc, superiora illa firma & stabilia verè maritales animos devinciunt.

.Philippus Alexandri pater, quem Theophrastus fortuna & virtute primarium Regem appellat, mirum in modum Thessalam mulierem adamabat, adeò ut illius amatoriis pharmacis occupatus diceretur. Quamobrem Olympias summam
dili-

diligentiam adhibuit, ut in ejus potestatem Thessala ipsa perveniret, quam cum intueretur forma modesta moribus ornatam: valeant, inquit, calumniæ malam in rem, tecum enim amoris incantus geris, & tuæ probitatis amœnitate condita pharmaca sunt.

Quid plura? ingenuè moratam uxorem capiemus, cujus frugalitas honori, commodis, voluptati conjuncta, à nobis colatur, diligatur, ametur.

CAPUT III.

De ætate uxoris ducendæ.

Quoniam dictum est de moribus uxoriis, quos, si recte fuerit educata facile compararit, aut comparatura est; nunc de ætate, quæ à Zacharia meo & multis doctis viris tradita vel præcepta sunt, paucis exponam.

Sed

Sed illud admonendum prius existimo, ut virgo, non vidua; puella, non natu grandior eligatur: nam quæ necessaria & commoda sunt, facilius discet, & si qua vitia semel insederint, celerius eruentur. Mollihus enim ceris imagines facile imprimimus, duris ac solidis impressas delere vix possumus. Teneras mentes, quibus volumus institutis effingere licebit, viduas tum suis, tum alienis moribus assuetas, ut ad nostram consuetudinem referamus, magno ingenio, elaborata industria, singulari cura ægrè impetrari potest. Nam quis sperabit vites initio sinuosas postmodum inveteratas dirigere? quis pueri stomachum Alexandrinis innutritum delitiis mutata vivendi ratione, continentissimi senis ætatem vitam putabit? quis eum in senectute moratum futurum existimet, cujus in adolescentia, petulan-

tolerantiam, libidinem, audaciam, crudelitatem viderit? Ita viduæ si quo intolerabili morbo laborarint, vix ut convalescant, & ad nostram vitæ rationem componantur, sperandum. Quocirca præclarè Timotheus, tibicen ille nobilissimus, duplicem ab iis mercedem exigere solitus erat, quos antea ab illius artis magistris institutos recepisset, ac simplicem ab iis qui rudes ei traderentur. Nam ut hi docendi, sic illi prius dedocendi, quàm erudiendi videbantur. Huc accedit illa ratio, quæ usu probatur, & ex media natura repetitur. Ferunt etenim hi, qui reconditas rerum causas rimantur, naturam ipsam quod optimum sit intendere, eandem cum marem efficere nequeat, fœminam gignere, quæ illius applicatione & nobilitatur & perficitur. Ideò mulieres eos omnium maximè diligere, qui-

quibus primo congressu conjunctæ sunt. Quorsum hæc? quia virgo mores facilius induet, suos depravatos exuet & vehementius amabit. Ad hæc viduarum matrimonium apud Romanos levitatis ac impudentiæ crimen vitare non poterat, apud quos etiam repudium concessum fuit, eas enim quas unico viro contentas cernerent, corona pudicitiae donarunt. Nec sua laude matronas defraudarunt, quæ animum superiori viro dedicatum, etiam mortuo sincera fide incorrupteque servarent. Quis non eam intemperantiæ meritò damnaverit, cujus aviditas pluribus viris lassari non potuit? quis non summa cum voluptate castam adhuc Didonem miretur: quæ, *Ille meos, inquit, primus qui me sibi junxit, amores Abstulit, ille habeat secum servetque sepulchro?* Quod nemini mirum videri debet, cum cornices ac

tur-

turtures natura duce optima maritis vita functis castæ quodammodo viduæque perseverent. Longius expatiatus sum, dum viduarum connubia reprobis & incontinentiam accuso.

Redeamus igitur. Domesticæ paci conducet in primis, ut conjugum morum paritas & studiorum similitudo jungant, vel conjunctos retineant. Hac ratione sapiens antiquitas una cum Venere Mercurium & Gratiarum & Obsequentiarum in templis collocavit, quia ad uxorum munus ratio voluntatum, consensus, comitas, necessarium sibi locum vendicet.

De hinc quo tempore matura viro sit, & plenis jam nubilis annis dicendum. Hesiodus Poëta vetustissimus & Xenophon suavissimus Philosophus mulieri Quartumdecimum, viro Trigesimum annum addixerunt.

runt. *Lycurgus* autem decimum octavum fœminis, maribus verò septimum & trigésimum constituit, futuris liberis id potissimum conducere ratus, in quibus generandis non tam multitudinis quam robustatis cogitationem habuisse videtur. In quo quidem loco patere me obsecro, *Laurenti lepidissime*, evagari liberius, quod tibi non injucundum futurum scio. Eam igitur ob rem statuit, ne cum uxoribus sui cives in iisdem cubiculis pernoctarent, sed interdiu cum illis clam miscerentur, ut à perpetuo, & ut ita dicam, liberrimo coitu liberati diuturnæ salutis suæ curâ agerent, & robustiora filiorû corpora ederent. Prudentissimus n. vir, mortales ad blandam voluptatis libidinem proclives esse prospexit, à cuius illecebris magna ex parte suos tueri confisus est, si ne assiduè voluptate uti possent providisset.

diffet. Eam ad rem multum contulit
disciplina muliebris, plurimis namq;
ludis, multis certaminibus effecit, ne
vel otio, vel inertia matronalis di-
gnitas in aliquod dedecus prolabe-
retur. Spartanis n. fœminis cursus,
jaculationis, disciplinæ, palæstre Gy-
mnasiū proposuit, ut ipsis frequen-
ter exercitis liberi liberæq; radicitus
robur ingenuū consequerentur. Ipse
quoq; declaravit ejus idcirco se legis
ferundæ authorem fuisse, ut Sparta-
næ fortius pariendi laborem tolera-
rent, & si quando discrimē aliquod
ingrueret pro filiis animose dimica-
rent. Auguror & conjecturo hosce
nubendi annos ab eo definitos, ut
quantum fieri posset sexus illius im-
becillitas à voluptatis insidiis tutior
esset. Quibus ex rebus factum est,
ut Laconicæ cum in omni genere
laudis tum pudicitia maximè excel-
luerunt, cujus rei gravissimo testi-
monio

monio est nobilissimum Lacedæmonis Geradata responsum, à quo cum Xentus quæsisset, qua pœna Lycurgi legibus mœchi plecterentur; de ipsis, nullum à Lycurgo verbum factum esse respondit, quando penes nos mœchum neminem versari constet, nec admireris Xente velim, cum apud nos delitiæ, opes, ornatus, & cætera voluptatis irritamenta vituperentur, frugalitas vero, modestia, & pudicitia satis laudari non possint. Quibus in legibus natæ educatæque Spartanæ non homines, sed viros solæ videntur peperisse, quod Leonidis uxorem Gorgonem asseruisse ferunt. Nam cum quidam mariti hospes Lacedæmonas carperet, quod præter cæteras viris imperitarent, fateor inquit Gorgon, nec injuria, quoniam solæ nos viros parturimus. sed hæc fortasse longiora, quam necesse est. Minimè nunc opus esse arbitror, ut harum sententiarum utra vera

vera sit, definitam sententiam pro-
feramus. Magno profecto se iudice
utraque tueretur. Nec enim (ut spe
deducor) à me desideras, ut quasi
quasdam leges inevitabili necessita-
te constructas, de re uxoria Centu-
riatis, ut ajunt, comitiis feram. Sed
a sequar potissimum quæ vel disci-
plina, vel usu probata comperio. Ex
his tamen pleraque causis, tempori-
bus, occasione mutari laudamus.
Consilium enim & prudentia, quam
eteres usus & memoriæ filiam esse
coluerunt; nobis necessaria sunt.
Cum ergò de uxoris ætate dixerim-
us, proximus locus nobilitati de-
stinatus est, quam paulò altius
repetemus.

CAP.

De uxoris ducendæ nobilitate.

Vellem, *Laurenti charissime*, res ipsa pateretur, ut quæcunque de genere ipso mihi in mentem veniunt, à me dici possent, uberius ostenderem profecto, ut opinor, imagines majorum pluris fieri debere quàm teneat ea consuetudo, quæ quotidie magis inveterascit. Pauca tamen quæ longè utilissima & præcipua videntur, in præsentia referemus, reliqua fortassis aliquando latius tractabimus.

Placet igitur hac in re, ut ab ipsa natura incipiamus. Pascuus, florens, confitus, & seminarius ager, magno nobis argumento est, ut liberorum causa generosis fœminis nuptiarum jure copulemur. In suos enim ortus semina redeunt. Mirificas fruges esse perspicimus, quas optima lege

segetes pariunt. Scimus complura
& præstantissima quædam bacca-
rum, nucum & fruticum genera, ni-
si propriis & nobilibus in locis nul-
lo modo nasci. Quod si ad ignobi-
lem migrarint agrum, ingenuos
exuunt animos: pomaque degene-
rant succos oblita priores. Egregii
quoque surculi si vilioribus truncis
insiti sint, deteriores fœtus partu-
iunt. Quod & ipsis hominibus ac-
cidere consentaneum est, ut ex cla-
vis mulieribus longè illustriores na-
tos expectent. Hinc præcipuè cor-
poris & animi, ut in plerisque filiis
videmus, maternas imagines re co-
gnoscamus. Nec vero, magnum in
generandis liberis ex muliere mo-
mentum afferri, dubium est. Nam
et nonnullis diligentissimis placui-
t medicis video, *non nisi ex fœmina
et femellarum procreatio*. Illud autem
quam amplissimum, quod filio sex
geni-

genitricibus jure civili ingenuitatem assequi cernimus. Etenim ut Romanis legibus institutum est, ingenuos omnes eos appellari constat, qui ingenuis matribus, tametsi servis patribus orti sunt; quod & voluisse Lyciorum Legislatores animadvertimus, apud quos si qua generosa mulier servo ignobili nupsisset, ex ea tamen generosi liberi nascuntur. Testes nobis & Poëtæ sunt, quibus authoribus Deo matre nati, divinitate donati sunt. Dies deficiet, si singulos numerare voluerimus; sed Achilles, Æneas, Orpheus hac potissimum ratione Dii putati sunt. Nec ad gignendum solum, sed ad educandum plurimum confert materina nobilitas. Quis est adeò rerum ignarus, ut in lucem editis, hanc rem magnum pondus habere non perspiciat? Lectissimis enim jactis seminibus, ut in ejusdem generis similibus.

similitudine versemur, nisi ingenio
industriaque cultus ager sit, multis
incommodis obnoxios fructus red-
dit. Clarissimis fœminis nemo du-
bitabit nihil antiquius esse, quam
splendor parentum, liberorum
caritate magis atque magis illustre-
rari. Quibus nisi ratio diligens ad-
hibeatur, vitiis magis noti quam no-
biles genere videbuntur.

Ad hoc dignitas & amplitudo
majorum sæpè facit, ut maximis ho-
noribus posterì digni sint & habe-
antur. Quoque propria etiam vir-
tute nitantur, quibusdam quasi na-
turæ legibus addicti sunt. In his e-
nim nisi suorum virtus exprimatur,
maximis omnium contumeliis se
generes intelligunt. Et ut milites
prophæis assuetos pristinae gloriæ re-
cordatio ardentes & erectos horta-
tur, sic domesticæ prædicationis
memoratio sponte currentibus
C cal-

50 DE RE UXORIA
calcār adjiciet. Claro loco natis fa-
cilis ad honores aditus est.

Quis dubitat eos (modo ne cæ-
teris in rebus dignitate superen-
tur) viris humilibus cunctorum suf-
fragiis anteferri? Quis non intelligit
etsi meritis suis honore digni non
sunt, sæpenumero dignissimis homi-
nibus majoribus suis multa conce-
di? Multos legimus qui pro patri-
amori voluerunt, ut & officio suo sa-
tisfacerent, & amplissimum patri-
monium filiis suis memoria sui no-
minis relinquerent. Athenis eni-
eorum liberi publicè nutriebantur,
qui patriæ causa defuncti essen-
t. Romæ mortuis in legatione, si mu-
nus illud mortem attulisset, statu-
pedestris in foro decernebatur, &
honestæ mortis monumentum e-
set, & filios suos in perpetuum ho-
nestarent. Apud nos si difficilibus
& periculosis nostræ Reipublice
ten

temporibus aliquorum egregia voluntas, opera, vigilantia, perspicitur, quo cujusque meritis vel copiis vel rebus vel honore, non eis solum, sed & natis & suis acceptum referunt. Quibusdam civitas & honestissimus locus Civitatis datur. Hæc ea ratione dicta sunt, ut constaret parentes liberis usui & ornamento esse.

Nec de patribus tantum, sed & de matribus dictum intelligas velim, earum virtus & merita plurimam rem ad posterum gratiam sæpè filiis attulerunt. Multis enim ignobilitatis fortunium adversum adeò fuit, ut nec claustra nobilitatis irrumperent, nec ex tenebris majorum in lumen prodire potuerint. Novis enim hominibus livor semper objectus est. Canes ut in veteri proverbio est in alienos à tergo, à fronte, à lateribus asperi latent ac sæviant,

Itaque generosas uxores quem
admodum à te, *Laurenti*, rectissim
factum est, accipiemus, ut junc
dior nostra societas sit, & ut natur
& educatione nobiliores liberos al
secuti, domesticis exemplis ad glo
riam erectos cumulatus honore &
potentia muniamus. Nam quibu
insignes orti sunt, memores vigila
bunt, cogitabunt semper, aderunt
animo, ut dignitatem quam non
patre solum, sed etiam à matre ha
buere, posteris verò velut hæredita
tem piè integrèque restituant.

C A P. V.

De forma mulieris ducendæ.

IAm hic nobis inchoanda est ill
pars ex qua initium consilii cape
re solent, qui superiora illa omise
runt. Sequitur enim ut de forma d
camus, quæ magnitudine corpori

rinium, oculorum, vultus, cervicis, manuum decore maximè, ut multis placet, continetur. Parvæ staturæ æminas, etsi reliqua compositio corporis adjuncta sit, pellicis magis officio quam uxoris idoneas esse existimo, voluptati enim potius quam dignitati procreandæ prolis accommodari videntur. Unde Ephori Lacedæmone *Archidamum* regem gravi pecunia mulctaverunt, cum exigui corporis uxorem accepisset, quod liberos, non Reges relictum iri cogitasset.

Et ne cæteris in partibus proluxa nimis fiat oratio, tanta crinibus in homine gratia est, ut satis Homero sit Helenam suam vel ab hac una capillorum decentia *formosam* sæpissimè appellare. Nonne & Maro noster cum sapientem describat virum, & formosum brevibus efficeret, hanc pulchritudinis partem adjecit,
C 4 dicens,

dicens, *Os humerosque Deo similis, namque ipsa decoram Cesariem nato genitrix, lumenque juventa Purpureum, & latos oculis afflavit honores. Crede mihi, Laurenti, si Mars detonsam aspexisset Venerem, ardor ille, quo bellicosissimus Deus afficiebatur, protinus evanuisset, adeò ut nunquam Vulcani artibus irretitus esset.*

Huic de qua loquor venustati quidam civis tuus, quem honoris causa non nomino, vel solas vel maximas in uxore partes attribuit. Hanc ego autem rem quemadmodum laude sua non fraudaverim, sic ipsi summa quæque non concesserim. Cujus ea profecto vis est, ut omnium gentium victores vicerit & vincat. Jupiter ipse Poëtarum suffragiis designatus pater hominum atque Deorum, imbrem, cygnum, & multifariam sæpè faciem induit, ut ea qua superatus erat, pulchritudine

dine frueretur. De reliquis autem
taceo quos sibi Deos gentilitas fecit,
de quibus, ut author est Anacreon,
puer ille cæcus triumphat. Plurimos
sola formæ excellentia creditos im-
mortales, nobis testis antiquitas est.
Ad hoc Paris ipse Asiæ imperiū, bel-
lorū victoriam contempsit, ut Hele-
nam quam formosissimā esse acce-
perat assequeretur, cum Junonem,
Minervam, Venerem, Deas arbitra-
tu suo præstantissimas summo stu-
dio de venustatis dignitate certan-
tes intueretur. Maximum item &
pulcherrimum est, speciem ipsam
divinum quiddam & magnis hono-
ribus dignissimum videri. Quis est
adeò humanitatis expers, ut cum ve-
nustas ipsa non afficiat? Formosos
cuncti quodammodo diligunt, di-
gnos credunt imperio, eisque liben-
tius obsequuntur. Non absre igitur
prudentissimus vates ille Vergilius:

C 5

Gra-

Gratior inquit, & pulchro veniens in corpore virtus Adjuvat. Quamvis enim melior virtus non sit, nescio tamen quo pacto acceptior est. Fortes, sapientes, justos, si deformes sint, magis multitudo veretur quam diligit. Unde lepide *Plato* Xenocratem in quo singularis corporis deformitas erat, monere solitus est, ut gratiis sæpe sacra faceret. Ejus enim sapientia membrorum turpitudini conjuncta, plurimis ingrata, non multis admodum per se chara fuit. Sed quorsum hæc tam multa? ut cum formosis uxoribus vivere malimus, pro quibus multi mori voluerunt. Nec id ad voluptatem revoco, quæ ab animo magno & gravi sicut fluctus à saxo repellitur, sed ad liberorū procreationem, & jucundam vitæ utriusque societatem, referendum censeo. Declaravit id sapienter apud *Vergilium*, Juno cum vel spe bene-

beneficii hunc in modum Æolo
persuadere contendit. *Sunt mihi bis
septem præstanti corpore nymphae, Qua-
rum quæ forma pulcherrima Deiopejam
Connubio jungam stabili propriamque di-
cabo, Omnes ut tecum meritis pro talibus
annos Exigat, & pulchra faciat te prole
parentem.* Quo in loco cujus rei caus-
sa formosas conjuges magni facere
debeamus, nisi surdo narratur fabu-
la, facilè perspicui potest. Sentio me
dicendi studio longius expatiari
quam fortè res ipsa postulare, qua-
re pedem refero, & ad institutum
nostrum jam propius accedo.

Quamvis à me tam multa de for-
ma superius scripta sunt, ita tamen
accipi velim, ut si cum moribus in-
genuis & reliquis adminiculis ad-
juncta sit, maximi faciam; ab his ve-
rò sejunctam, nullo pacto laudave-
rim. Nam sicut ex paleis facile ignis
accenditur, facileque nisi diutius
C 6 dura-

duratura fomenta subministrantur, evanescit; sic amor inter virum & uxorem specie corporis excitus, nisi laus ingenii, morum compositio, vitæ sanctimonia sonuerit, paulò post extinguitur. *Olympiadi* cum renuntiatum esset unum ex regiis familiaribus uxorem duxisse, quæ visa pulcherrima minus prosperæ famæ dicebatur. *Hic ait adolescens si cum providentibus viris majoribus suis sæpius quam ipse secum locutus esset, oculis profecto uxorem non cepisset.* Hæc enim formæ gratia, nisi solida secum & expressa sit significatio probitatis, nulla laude, nulla memoria digna est: quod non obscurè summus Philosophus & vates *Homerus* ostendit, apud quem *Nireus* excepto duntaxat *Achille* omnium Græcorum pulcherrimus, postquam una cum cæteris ab eo *Aulidem* venisse semel decantatus est, nullo deinceps loco memo-

nemoratur. Nullas profecto ad
Trojam partes virtutis tulit, cujus
propria merces est gloria, qua semi-
deos illos in perpetuum donare
constituerat.

Nec verò tantum in uxores, sed
etiam in pellices gratiam sola tueri
species potest. Qua quidem in re
venit mihi nunc *Philippi*, Patavini
nominis, in mentem. Hic locupleti
patre natus, nec ignobili, meretri-
cem egregia forma deperibat, à cu-
jus amoribus patris autoritate ac
benevolentia sejungi non poterat.
Hæc ubi pater animadvertit magno
famae periculo filio gravi mor-
bo laboranti mederi statuit. Merce-
narium illud scortum Veneri dica-
tum redimit, domi suæ apud filium
retinet, pernoctatur, coitur, & ali-
quot dies ea titillatione sensuum
potitus est perditus adolescens,
quam summum & solum bonum
esse

esse sibi persuaserat. Paulò post ubi
saturitate libido deferbuit, & eum
licentiori copia fastidium cœpit,
quod in ea tantopere adamare con-
sueverat, aspernatur, paulatimque
convalescit adolescens, & agresti &
furiosa ægritudine patris cura libe-
ratus est. Quid in uxore futurum
judicamus si quam dignitas & vitæ
decentis societas conciliare debuit,
sola pulchritudo devinxerit? Profe-
ctò non alium sperare debeamus
exitum, quam Menelaus fortitus sit
in Helena, aut (si ad fabulas respici-
mus) Vulcanus in Venere, aut Mi-
nos in Pasiphae, aut Theseus in
Phedra, aut (ut ad nostros con-
vertar) Claudius Cæsar in Mes-
salina.

Sed quid ego pluribus hæc tam-
diu, quasi de re obscura disputo, u-
xores pulchras diligemus, si cæte-
ris in rebus responderint, ut nobis
jucun-

ucundæ, nostris honestæ, & com-
modæ nuptiæ sint.

CAP. VI,

De uxoris ducendæ divitiis.

DE moribus, ætate, genere, for-
ma, mediocriter mihi dixisse vi-
deor. Deinceps ut erat propositum
de divitiis quæ in uxore deligenda
reliqua pars est, pauca quæ ad hanc
rem non inutilia visa sunt, dice-
mus.

Quando igitur omnia prosequi-
mur, quæ ad decus & honestatem
rei uxoriæ, & ad commoda vitæ, co-
pias, opes, facultates pertinent, di-
gnitatis & utilitatis adhibenda dili-
gentia est, quarum fructus sunt gra-
titudō, liberalitas, magnificentia.
In quibus profectō virtutis est
splendor maximus. Quamvis pro
animi voluntate grati, benefici si-
mus, tamen quemadmodum & Im-
pera-

peratores, Oratores, Medici, magna laude digni non videbimur, nisi rebus ipsis cogitata nostra declarabimus.

Quare multas ad res perutiles sunt opes. Nam & cuique pro dignitate tribuere nobis licet, & in proximos & benevolentia conjunctissimos plurimum conferre poterimus, unde opibus, ope, gratia, eorum in quos liberales fuerimus, liberos nostros muniemus. Parentes enim in filiis observantur ac diliguntur. Nullum quoque officium referenda gratia videri debet antiquius, à qua, quicumque volens defecerit, in ipsum Deum immortalem, in patriam, in parentes, in necessarios, in benevolos impius sit necesse est. In omnes denique delinquit, quorum beneficentia devinctus eis nec habet gratiam, nec refert. Unde præclare Persarum legibus ingrati gravissimi

missimis pœnis plectuntur. Nam ut
refert *Herodotus*, summum apud eos
vitium est *mentiri*, proximum verò
debere. Quid ni? Ipsis recte persua-
sum est, eum quem alteri debere
non suppudeat, & sæpè multis in
rebus contra officium boni viri er-
rare hunc ac fallere, & mentiri sæ-
pissimè. Opes itaque hunc in mo-
dum magni facere debemus, quæ si
minus nobis necessariae sunt, earum
tamen usus honestissimus in ami-
cos, & in omne genus hominum la-
tissimè patet. Alexander *Phocioni*
summo viro magnum auri pondus
dono misit, severus & constantissi-
mus homo munus ipsum recusavit,
quod ea sibi pecunia opus non esset.
Postea rogatus est, an nullos habe-
ret, quos sibi studiorum honestissi-
morum societas & similitudo vitæ
conjunxisset? in eos ut beneficus fo-
ret & liberalis æquissimum esse. Sed
quid

quid de te Phocion constitueris, tu videris. *Alexandro* vero vix incredibiles opes *Darii* sufficiunt, dum fortunis eorum, quorum sibi dignitas chara est, liberalissimè subvenit. Hoc maximo adjumento filiis erit, ut quod antiquissimum esse debet, egregiis studiis, & artibus ingenui adolescentes instrui & erudiri possint. Quibus rebus præditi, spectatissimis hominibus parentibus suis digni liberi sint, & majores suos illustriores reddant. Quæ quum ita sint, facultatum ratio diligens habenda est, ne nostris invidis & usui, & splendori nostro malè consuluisse judicemur & censeamur.

Cæterum quemadmodum, si cum aqua vinum misceatur, & si major aquæ quam vini pars & portio sit, vinum tamen nuncupamus, ita divitias & copias viri, non uxoris appellabimus, etiam si plures ac dignio-

gniores partes fœminæ contulerint, quamquam non qui plurima attulerit, sed qui rem familiarem meliorem fecerit, interesse censeam.

Ad hæc sicut Physicis placet, ut bene valeamus per omnis corporis partes dispergatur humiditas necesse est, eodem modo qui connubio funguntur præcipimus, ut non pecunias (de quibus loquimur) sed animos & amicos & necessarios communes inter se commisceant. Quamobrem Romanis legibus institutum est, ne vir & uxor ulla munera invicem susciperent, ut proprium nihil, cæterum inter se communia cuncta cognoscerent, quo majore cura, diligentia, fide, res domestica tractaretur. *Dionis* illud ad *Dionysium* verum est. *Nemo non suis in rebus quam alienis diligentior est.* Unde sapienter Principes moneri solent, ut urbes, domos suas; cives, filios,

filios , se patrefamilias esse in animum inducant, ut cura, consilio, industria, vigilantia, rerum quibus præsint salutis & fortunæ consulant, & quam beatissimos esse velint.

Sed de his hæcenus. Vellem in id tempus ætas nostra incidisset, quod docenda, non dedocenda inventus esset, ut copias & pecunias in re uxoria non magni æstimaret, optimè profecto societas hominum conjunctioque servaretur. Sed à pueris plurimi ad inanem spem quæstus sic imbuti, sic instituti sunt, ut quantum labore & periculis eniti atque efficere possunt, nihil prætermittant quod ad hanc illiberalem aviditatem suam pertinere credant. Quocirca temporis nostri juventutem non incitare nec inflammare, ut in uxoribus opes magnifaciant, sed potius hortari statui, ut si facultates patiantur, hac de re post omnia

omnia velut & ego scripsi, sic ipsi deliberent.

Vereor ne plerisque sim molestus; sed tamen dicendum, quod sentio. Satis eos vituperare non possum, qui quo locupletiores sint, eo uxores studiosius diligunt, quibus nihil minus quam uxoris officium inest. Quemadmodum enim specula auro atque margaritis elaborata, nulli nobis utui sunt, nisi simillimum simulacrum referant, ita divitias uxoris inutiles prorsus existimo, nisi ea mariti disciplinæ imaginem, facilitatem inopia reddiderit. Laudatur *Alexander* quod Barsinem ex qua *Herculem* genuit *Artabazi* regia stirpe nati filiam modestam, literis græcis eruditam, quamvis inopem, in uxorem, ut nonnulli tradunt, cepit, quum filiæ *Darii* nuptias, & infinitum pondus auri magno animo contempsisset. Inveni
multi

multi sunt, & Principes & privati, qui cum cæteris in rebus, tum in despicientia pecuniæ uxoriæ magni fuerunt & habiti sunt, quorum laudibus quasi stellis splendet historia. Sed superiores illos nulla prædiorum, nulla villarum, nulla preciosæ supellectilis habere saties potest. Et in multis opibus inopes sunt; fortunatiores, non digniores nuptias appetunt. Ac velut artis equestris imperiti splendidis habenis equos, & rei militaris ignari galeas auro, & indocti depravatos libros ornatissimis umbilicis non usu, duricie, fide, plurimi faciunt, sic plerique uxores plenis oculis optant. Eas recte superbis sepulchris conferre solet doctissimus ac suavissimus *Guarinus* meus. Illis enim, quum splendidissima facies variis ornamentis conjuncta sit, intus nulla dignitas, summa turpitudō, fœtor, & inquilinus,

&

pleraque quæ nisi mortui facere
non possunt.

Æsopus antiquissimus è Phrygia
scriptor, cujus in fabula singularis
gravitas pari comitati adjungitur,
ac in re nobis lepidissime velle
consulere quodammodo profite-
tur, apud quem vulpes, musici cujus-
dam officinam ingressa, lyram com-
perit, cujus extrema pars hominis
caput erat, ingenio, arte, industria,
gemmis, auro mirum in modum fa-
bricata, quam cum sensim demira-
retur, *Fortunatum*, (inquit) *hoc caput*,
crebro tamen vacuum est. Sic ditissi-
mis mulieribus dicere poterimus,
nisi uxorio satis officio facere ido-
neæ sint.

Temerarins ille Paris ditissimam
habuit Helenam. Prudentissimus
Ulysses pudicam Penelopem cepit,
qua sui temporis nulla castior fuit,
nulla modestior. Hujus nuptias mi-
ratur

ratur antiquitas, diligit, & in cœlum
effert laudibus. Contra illius conju-
gium gravissimis ignominiiis ac
memoriam posteritatis notavit, ut
pote quæ Asiæ flamma, vastitas, pe-
stis ac pernicies fuisset. Id evenisse
liquet, quum suæ libidinis admini-
stras & opes quærit. Quocirca pru-
denter *Lycurgus* instituit sine doti-
bus uxores collocari, ut nec inopia
innuptæ Spartanæ forent, nec co-
piis nuberent. Sic enim virtutem
non divitias in uxoribus à Sparta-
nis quæsitum iri, & in comparanda
probitate longè studiosiores fœmi-
nas fore prospexerat. Quod ut faci-
lius efficeretur, priores illi semide-
quasi in quadam specula constituti,
ut quam longissimè in posterum
providèrent, statuerunt, non (ut hæc
ætate) dotem viris uxores, sed viros
uxoribus antiphernen tribuere, ne
mariti ipsarum fortunis immine-
rent,

ent, sed quibus se, liberosque, sua-
ue omnia communicaturi essent,
iligentius perpenderent. Hoc su-
erius institutum, nisi consuetudo
obis mentes invertisset, & delitiæ
os sensim molles reddidissēt, revo-
andum, non ulterius antiquandum
enseremus. Si enim agros & admi-
istrorum operam pretio conduci-
us, ut iis qui nobis commodi sunt,
icissim emolumentum impertia-
us, cur non idem in uxore facien-
um judicabimus, ex qua tam ne-
essarios, tam suaves fructus expe-
eamus? Sed nisi prius à voluptati-
us blandissimis dominis liberi si-
us, & preciosa stragula, vestes, lu-
urioso homine digna, & reliqua
rofecto minimè necessaria, neces-
tas, & cupiditas ista terminis nul-
s contenta, sublata sit, nunquam
odeste ac liberè de uxore delibe-
bimus. Quod cum exploratissi-
D mum

num sit, hoc loco nolo nimis mul-
tus esse.

Colligat igitur se Juventus no-
stra, & de nuptiis cautius quam avi-
dius, vel tuo exemplo consulat, ne
spe lucri, vel consequendi quæstus
gratia, dotis se mancipium faciens
incendium domesticum incitet
quod confestim restinguere non
possit. Uxores itaque si me authore
quod sibi ac suis conducat facere
voluerint, virtute, ætate, forma, for-
tunis, præditas, eligant. Ex quibus
si qua in disceptationem venerint
quid præferri conveniat jam expli-
cabimus, si prius, quod optimum
simul & necessarium videtur
paullulum quædam con-
futaverimus.

CA I

2

CAPUT VII.

De temporis & aliarum rerum momento ad mutanda consilia.

FORTASSE quid agis, dixerit quispiam? tu cum de habendo delectu uxoris praecepta daturum te receperis, postmodum te naves & humiles sic omittis, ut solos fortunatissimos instituas. Huic responderi facile potest: maximè vellem, breves hos commentariolos nostros omnibus communes & utiles fore; sed si qui nostris consiliis, vel generis infortunio, vel inopia uti nequiverint, fortunæ suæ non praeceptis nostris succenseant. Ad institutum igitur redeamus.

Videre videor aliquos, qui ut omnes ex partes quas in primis spectari oportere disputavi, concurrant, optandum potius quam spectandum fore contendunt. Quo-

D 2

circa

circa hanc à me comparationem,
nunc introduci vehementius expe-
tent. Nec enim omnes *Laurentios*
esse quibuscum & animi & corpo-
ris, & fortunæ dotibus præstantissi-
mi sint, uxores ex omni numero, ex
omni ordine offeruntur. His autem
per ea, quæ supra dicta sunt, satis re-
spondisse mihi persuaseram, cum
quid pluris facerem, priore loco dis-
seruisssem, cæteraquedeinceps. In-
cidunt tamen sæpenumero multæ
causæ, vel temporis, vel necessitatis,
vel occasionis, quibus ut doctis ho-
minibus placet præcepta mutare
concedimus. Tempus enim, ut
Colmidem sapienter *Pericles* admo-
nuit, prudentissimum consultum
consultare debemus. Nam quem
admodum proci Penelopes cum
illius congressum desperarent ipsius
ancillis libenter ac studiose misce-
bantur, sic, si præstantissima

ex omni parte habere nequiverimus, quibus poterimus pro nostra dignitate utemur. Nec enim par est, ut puellōs imitemur, qui parentum calceos magno risu spectantibus, sibi devinciunt, ita ridiculi mente videbuntur, qui tēues & abjecti magno studio quærunt uxores, in quibus omnis ratio, perfectæ & consummatæ laudis invenitur. Eos igitur monere non desino, ne Camelis Æsopiis cum omni derisione similes sint. Illis, cum in concilio belluarum cervina cornua concupiscent, aures prope sublatae sunt, ut documento essent, quæ finibus suis contentæ permanerent. Itaque pro viribus nostri juvenes conjuges sumunt. Satis ipsos alienæ commonefacere clades possunt. Caveant, ne ipsi aliis exemplo sint. Quare vetus illud verbum, cum multas ad res perutile, tum ad hanc maxime salu-

D 3

tare

tare judicamus. *Pares paribus optimè
conveniunt.* Quid enim æquabilius?
quid commodius? quid facilius?
quam æqualem sibi mulierem asciscere? *His vero minime assentior, quibus nihil æquius apparet, quam in-
æquabilitas ipsa.*

Post hæc morum ratio habenda
est, quibus primas partes, hac in re
semper tribuimus. Nam & si cætera
præter virtutem, vel bonos ad mo-
res aptitudinem, genius suus con-
cesserit, non propterea magnoperè
laudaverim. Demosthenes summus
orator, quid primum esset in elo-
quentia rogatus, *Pronunciatio*, re-
spondit. Hanc & secundo loco &
tertio constituit, ut facilè declararit
in primis ei ad persuadendum pal-
mam concedi. Accedit eodem gra-
vis testis Hortensius, qui cæteris in
rebus multis inferior, hac propemo-
dum omnes orando superare credi-
tus

tus est. Quod Demosthenes in oratoria pronuntiatione, nos in re uxoria ipsi virtuti tribuamus.

Unde mores, quos primo loco posuimus omniū maximè animadvertemus, quoniam sine his nuptiæ recte probari non possunt. In quibus ante omnia obsequium, facilitas, comitas considerabitur, ne offensiunculis, ne repudiis, ne viri placæ denique Deæ locus sit. Romanus quidā uxorem nobilē, divitem, speciosam, repudiavit, quæ ex re singularis fuit omniū admiratio & querela, quibus cū probari iudicium suum vellet, ipse calceo, *Hic inquit, & visu pulcher & novus est, ubi vero me comprimat nulli præter me compertum est.*

Dotem igitur stirpem & formam, mariti non tanti quanti virtutem & facilitatem morum in uxore faciant velim, cui voluntate viri nihil charius sit. Si vero nobilitate

D 4 pro-

probatos mores virgo tuebitur,
minus venustatis gratiam deside-
rabimus.

Adolescentes Socrates, ut se in
speculo intuerentur, hortabatur, ita
enim si deformes se conspicerent,
probitate pulchri & accepti redde-
rentur; sin formosi, caverent ne na-
turæ munus suis flagitiis labefa-
ctarent. Ita & sponſi agant persua-
deo, si minus formosas nacti sunt,
ætate, pudicitia, nobilitate, sine con-
troverſia pulchræ satis eis censean-
tur, pedibus eant in ſententiam
Gorgiæ, cujus ex autoritate con-
jugis gloria, non fortunæ gratia
cognoſci debet; ſin & venustæ ſint,
chariores habeant. Si cæteris excel-
lant, humiles verò, vel parum locu-
pleteſ ſint, Agamemnonis præſtan-
tiſſimi regis exemplo nuptias non
improbabunt. Hic enim Chryſei-
dem captivam natæ Jovis Cly-
temne-

temneſtræ antepoſuit, cum ſtatura, vultu, prudentia, multis artibus denique ſuperiorem judicaret.

Quisquis cumulandis opibus inhiat, à via deflexiſſe ſe cognoſcat, & melius apud ſe bonas quam fortunatas collocari mulieres exiſtimet. Teſtimonio nobis *Themisto*cles erit, qui ex patre quodam conſultus, utrum bono viro, ſed inopì, an parum probo, ſed locupleti unicam filiam nuptui daret. Reſpondit, *longe malim generum tibi qui copiis indigeat, quam copias quæ viro.* Quod de viris princeps ille Græciæ, nos de uxori- bus præcipiamus. Æquum enim eſt, ut uxores nobis, non divitias in uxores deligamus.

Quamobrem Ephoris iudicibus ii Lacedæmonii optimo jure pœnas dederunt, qui Lyſandri filias eo ſuperſtite conjuges ſe recepturos promiſerant, ſed poſtea vita functo

D 5

recu-

recusabant. Nam cum divites coluissent, inopes quamvis bene institutas contemnere minimè dissimulabant. Quid plura? Summa meæ cogitationis est dandam operam, ut iis fœminis jungamur, quæ omnibus numeris honestæ, charæ, & jucundæ sint. Si res autem in contentionem veniet, occupatissimi, ut nobis in singulis pro cuiusque dignitate consulamus, & velut Automedonti & cæteris æquorum magistris placuit, egregios & bonos equos appellamus, in quibus plura probari, quam vituperari possint, sic eas fœminas uxoria laude dignas censemus, in quibus vel plura vel prima ex his quæ diximus recognoscimus.

Nec imponam tantum oneris ætatis nostræ præsertim hominibus, arduum enim & pene infinitum esset, ut quamvis velim & cupiam,
non

non tamen omnia requirent, sed virtutem potissimum exquirent, & cum ea quaecunque assequi posse confident. De quibus longius dicendum esse non arbitror. Reliqua enim communia sunt, & ingenio & prudentia facile in promptu erunt.

CAPUT VIII.

De munere uxorio.

Restat, ut dicam de munere uxorio, in quo sic omnia plena lætitiæ, plena suavitatis, plena decoris, & ex omni parte scitu pulcherrima sunt, ut dicendi impetu correptus unum quod maxime scribendum fuit, quasi prætermiserim. De ipsis certe nuptiis priusquam ad alteram partem veniam, pauca percurram, quæ jam obsoleta, & quasi oblitterata ex monumentis antiquitatis eorum. Rei enim, de qua nunc agimus,

mus, conducet plurimum, si circumspiciamus mentibus nostris, quid veteres illi sapientes de pompa & splendore nuptiarum senserunt, quos vel hac in re magna ex parte videmur imitari, de quibus multa scite praecepta sunt, & plura praecipui possunt, quorum ratio negligenda non est; quia quum maximae rei signa sint, nullo modo temerè credimus instituta. Ne quis igitur in his commentariis à me fortasse requiratur, quo pacto delectam uxorem traducat, brevia quaedam ex vetustissimis annalibus sumpta subiungam.

A Deo capere principium statuo, à quo ratio doctis, necessitas Barbaris, mos gentibus, & ipsa natura incipiendum esse quodammodo praescripsit. Initio igitur sacra praecipua quadam cura veteres factitabant, ut ipse Deus illius sanctissimi foederis
aper-

apertius & significantius testis esset. Quo in loco, ut apud nos *Deus immortalis*, & Athænis *Hymeneus*, ita Romæ *Thalassius* ut bonum, fœlix, faustum, fortunatumq; conjugium foret, invocabatur. Thalassius enim graciosus adolescens & inter charissimos Romuli commilitones bellicæ laudis gloria excellens in desiderio, in sermone, in ore omnium fuit. Huic inter rapiendum Sabinas lætissima virgo quædam, quæ cum suo nomine asservaretur, ab ignaris propè sociis direpta est. At eam Thalassii gratiosa & popularis commemoratio ab imminente periculo liberavit, cum qua cum illi fœlix matrimonium fuisset, ejus in nuptiis invocandi mos introductus est.

Hujus itaque fœderis, ut undè discessit revertatur oratio, tanta vis est, tanta conjunctio, ut illustris illa in parentes pieras istius splendore neces-

necessitudinis obscuretur. Licet enim marito cum majorum tum nostræ religionis autoritate mentis oculos præ conjugis charitate perstringere adeò, ut cæteris prætermis-
sis eam colat, eam diligat, eam sequatur.

Accedit eodem gravissimus testis Homerus, apud quem Hector cum parentum, fratrum, patriæ denique cineres forti animo laturus sit, Andromaches uxoris benè merentis futuros casus cogitans ferre non potest. Hac in re Barbarus heros ille fortissimus sic lenis, sic mollis est, ut prorsus alter à se factus censeatur. Erectus enim rerum gestarum gloria, nihil de suo, multa de uxoris eventu anxius, gemens, suspirans queritur. Itaque ne sim longior hoc uno contenti erimus, crebra siquidem & longe plura quam vellem ubique gentium hujusce rei
exem-

exempla, quæ præter dignitatem sæpe conflata authores multis impietatis maculis aspergunt. Omitto nunc coronas quibus & sponsa & postes insigniri solent. Prætereo nunc stragulum & reliquos apparatus quos ut hac in re non improbo sic ad magnificentiam accommodari judico.

Tenuit consuetudo annulis aureis eos uxoris digitos ornari, qui minimis sinistrae manus proximi sunt, unde & annulares appellari creditum est, ut summæ erga virum benevolentiae perpetuum monumentum in oculis esset. Ex illis enim digitis, ut quidam authores ferunt, ad cornu nervi quidam singulares protrahuntur. Ante sponsam aquam & ignem deferri, & ab ea utrumque tangi mos fuit, ut uxor esse potissimum propagandæ sobolis causa manifestaretur. Nam sicut calor & humi-

humiditas quæ illis in elementis excellunt, generationis causa sunt, sic maris & fœminæ conjunctio maximè ad generandum prolem introducta est. Cavere solent sponsæ, ne mariti limen pedibus attingant, sed translatae introeant, ut declarent non sua sponte, sed quodammodo ut coactas sollicitum pudorem amittere. Qua ex re apud priscos illos cum certis diebus tum verò Calendis omnibus, quæ Jano dedicatæ sunt, virgines duci religio fuit; eo quod eis vis quodammodo fieri videretur, quod tunc piaculare fuerat, hoc tamen tempore viduas nubere nulla religio vetuit. Quoniam ut author est Verrius Flaccus feriis fossas tergere, veteres liceat, novas facere non liceat.

Limen quoque Jano gentilis error addixit, qui ne primo accessu quasi calcari & negligi videretur in
limen

limen attolli non procedere moris erat. Festis etiam diebus quibus Lupercalibus, vel Megalensibus, vel Circensibus ludis, vel alterius spectaculi gratia populus frequens teneretur, virgines nuptum ire non licebat: id autem viduis concessum fuit. Sunt qui putant hoc ea præcipua ratione institutum, ut eos dies virgines observarent, haud immemores quod ludorum die Sabinæ raptæ sunt. Quæ res plurimam secum traxit turpitudinem, & gravis & periculosi belli principium fuit. At viduis aut quibus repudium datum est minimè prohibitum, magna enim erubescendi causa dempta videbatur, si prioribus aut mortuis, aut superstitibus maritis dum nuptias celebrarent universus intentus theatro populus abesset.

Nuptiis si per facultates nostras vicebit, splendorem adesse conveniet,

niet,

niet, nec hac eas laudis parte fraudemus; Epulas enim & gladiatorum ludos & popularium munerum apparatus multi clari viri laudaverunt, in quibus adeo Theophrastus occupatus est, ut huiusmodi sumptus qui ad occupandam multitudinem pertinent, fructum divitiarum adpellarit. Quid nunc Q. Mutium, C. Appium, Hortensium Syllanum, P. Lentulum, Scaurum, Pompeium, Crassos illos & Lucilios commemorem, qui summo studio magnificentissima Ædilitate curuli functi sunt? quæ tamen à plerisque gravissimis viris & reprehensa sunt & reprehenduntur.

Sponsaliorum verò splendorem qui reprehenderit neminem, qui laudaverint multos invenio. Aristoteles doctissimus vir, qui Philosophorum Coryphæus & princeps appellari solet, in iis libris quos de
mori-

moribus scriptos reliquit, id genus magnificentiam optimis etiam in viris probat. Summus vir & clarissimus Philosophus Manuel Chrysoloras Joanni nepoti suo eruditissimo & præstantissimo equestris ordinis homini conjugem dedit, in cuius nuptiis, cum splendidissimus esset apparatus, & ob id gravis Philosophi dignitas à familiari quodam carperetur. Dii, inquit, meliora, lætissimis in rebus magnifice festivos nos esse conceditur, & nisi in proximos sumus injurii, pro dignitate familiæ nostræ splendor iste nusquam interdicitur. Quid plura colligimus? Res ipsa, quæ semper plurimum potest, pro se loquitur: & longiorem orationem non desiderat, præter largas epulas, quæ alioqui vituperatæ, hic improbatæ non sunt.

More Sabino sales adhuc introduci

duci cernimus, ut nulla ex parte exhilarandi corporis & animi defit occasio. Eandē ob causam histriones adhibentur, quibus adeo magnus in urbe Romana honos habitus est, ut vita functis omnibus ejus artis Magistris ex Hetruria florentissima Italiae provincia ludios acciri placuerit, quorum, qui cæteris natum major & arte præstantior fuit (ut Claudius Ruffus tradidit) Histrus appellabatur, à quo consequenti tempore cæteri omnes histriones ut Epicurei, Pythagorici, Gnathones à suis authoribus nominati sunt.

Propinquos & aliqua necessitudine conjunctos & superiore ætate & nostra vocatos nuptiis interesse certissimum est, ut omnes ad quos vel honestas vel jucunditas nuptiarum pertineret gaudium suum secum gauderent. Solon ille sapiens unus ex septem instituit, ut quum
viro

viro jungitur uxor, ipsa cydonium
malum commanducet, quasi signi-
ficarit ut cum marito uxoris vox &
oratio suavis & amœna laudetur.
Vir cum thalamos ingreditur, spon-
salis obeundi muneris causa, vultus
sponsæ obtegatur, & eam in obscuro
pronuba Venere sponsus ipse com-
plectitur, placidumque petit conju-
gis infusus gremio per membra so-
porem, quod statutum esse assequi-
mur conjectura, ne virgineus pudor
pertinacius quam par sit concessis
reluctetur amplexibus, & ne quid
in ipsa lætissima celebritate mœro-
ris interveniret, spargi nuces con-
suetum est, ne voces quas vel dolo-
ris vel honoris gratia nova nupta
emittit ob puerilem strepitum, &
colligendi studium multitudo fre-
quens audiret. Plura ne dicam, mul-
ta mihi documento sunt.

Primum, ne si latius hæc ipsa re-
feram,

feram, offendam aures tuas, quas postquam ad hæc divina studia humanitatis animum, curam, & operam contulisti, nonnisi sermo, purus ac gravis oratio & condita implere possunt. Deinde, quia satis dictum esse arbitror, ut nostros humaniter admoneam, quo maiores illos, quorum virtutes literis illustratæ sunt, imitentur, & eos cum cæteris in rebus, tum in hac potissimum, quantum religionis nostræ sanctitas finit, imitentur. Quod ut vobis facilius ipse concederem, non omnia effudi, sed ut etiam ad gratiam ipsa varietas accederet ex plurimis pauca ad rem ipsam collocavi.

Eos igitur hortari non desino, ut veteribus illis maximas gratias, quorum vigiliis & scriptis, nisi ipsi sibi defuerint, & meliores erunt & instructiores uxores & ornatiores nuptias comparabunt. De his satis, ad
L I-
majora veniamus.

LIBER II.

De uxoris officio.

Proximum erat ut id quidem caput, munus scilicet uxorium dispiceremus, ad quod jam dudum festinat oratio. Hic est enim propositus, in divisione prima locus secundus. Nam ita me promiseram de delectu uxoris, post de ipsius officio esse dicturum. Hæc reliqua pars est: hic restat actus, in quo sic uxores vel sua sponte, vel maritorum præceptis mihi obtemperaverint, nemo futurus est, tam injustus rerum æstimator, quin sic à me constitutum officium uxori putet, ut juvenus ipsa per omnis ætatis gradus securam tranquillitatem & otio perfrui possit.

Tres igitur res sunt, quæ à conjugē benè tractatæ laudatissimam

ac

ac mirabilem rem uxoriam faciunt
charitas in maritum, vitæ modestia,
inestica rei cura gravis & diligens. Superiorem explicabimus si prius
obsequendi facilitate quæ illius d
& comes est, nonnulla dixerimus
qua nihil gratius est, nihil magis e
petitur, quod sapientissimos ill
veteres non fugit; à quibus instit
tum fuit, ut cum Junoni, cui ex præ
fectura nuptiarum Gameliæ co
gnomentū inditum est, immolar
tur, è victima feleximeretur, qua
legibus sapienter admonerent
• minem ex re conjugali litem atque
iracundiam auferri oportere. Quam
ob rem Spartanæ mulieris respon
sio à multis doctis viris probari so
let. Hæc enim cum maledictis co
juspian deliræ anus in virum lace
feretur: Malam in rem abi, dixit
cum necdum ex puellis exce
sissem, parentibus parere didici
nun

nunc obsequi viro antiquissimum
mihi necesse est, si volo esse quæ de-
beo. Imperet enim maritus, cujus
voluntati morem gerat uxor æquis-
simum est. Unde Gorgon illa me-
rito vituperari potest, quæ an ad
virum proficisceretur interrogata,
Non equidem, inquit, sed ad me vir.
Cyrus summus vir & Imperator,
militibus suis dixit, ut siquidem ho-
mines tumultuosius irruerent eorum
impetum silentio exciperent; sin ta-
citurni, cum illis è regione clamo-
re strepituque manum consererent.
Iam aliter uxoribus præceperim.
Qui maritus ira percitus, difficilius
quam aures suæ ferre consueverunt
clamitet, tacita clamores excipiat;
in mœrore confectus fileat, ipsa
lavi ac morata oratione virum
compellet, excitet, hortetur, conso-
latur, obsequatur.

Qui cum Elephantis obversan-
tur,

tur, candidas vestes non induunt
Rubras verò devitant, qui cum
Bubalis: ob tales enim colores be-
luæ illæ magis ac magis efferantur
Tigrides vexari tympanis, ac per-
turbari vehementius multi autho-
res sunt. Itidem uxoribus dici con-
veniet: Siquidem viris aliquod in-
dumentum visu molestum fuerit
eo abstineant admonemus, ne à vi-
ris quibusdam mansuete ac suavis-
simè vivendum est, ipsæ dissentiant
Amphotidas (sic enim à protegen-
dis auribus appellatæ sunt) longè
magis uxoribus quam Athletis ne-
cessarias esse existimo. Nam in istis
aures tantummodo ictibus patent
illis vero libelli repudii gravi igno-
minia conjuncti, propositi sunt
Quare magna cura cavendum est
ne per aures suspicionem, zeloty-
piam, iracundiam suscipiant. Quan-
quidem ad rem confert plurimum
si re

si regis Alexandri prudentiam imitari voluerint. Hic enim, cum per calumniam quisquam apud se deferretur, alteram semper ex auribus obstruere solebat, ut eam se postmodum defendere cupienti reseraret. Vera profecto videtur Hermione, quæ ex improbis fœminis, quibus fuerat familiaritate conjuncta, se perisse fatetur, & clare testatur.

Conjuges igitur, si quando in suspiciones inciderint, maledicis mulieribus nulli pateant aditus, occludantur aures, explodantur susurri, nec igni, ut in Proverbio est, ignis adjiciatur. Philippi clarissimi regis verbum discant ac habeant in ore. Is familiaribus aliquando sollicitantibus, ut adversus Græcos gravius excandesceret, qui tamen si multis ab eo affecti beneficiis, ipsi tamen obtrectarent ac maledicerent. Quid facient (inquit) si à nobis
E 2 etiam

etiam injuriis affecti sint? Eodem modo cum seditiosæ dicent mulieres. Te moratam & amantissimam sui vir pauci facit, respondeat; Quid si cum pudore pudicitiam, & cum amore vehemens in eum studium sciens, & prudens amiserō? Herus quidam fugitivū servum in pistrino apprehendit, & quasi jam factum sibi satis esset, Ubi nam, ait, apprehensum te malim, quam hoc ipso in loco? Uxor, quæ zelotypiæ causa marito gravis est, & de repudio meditatur ac cogitat, sic velim secum loquatur, ubi nam pellex, cujus odio me in pristinum dedo, lætior erit ac fortunatior, quam si me pene naufragam viderit, cum ipsa interim secundis ventis adnavigans in meo geniali thoro secure statura sit in anchoris.

Euripides more suo graviter eos increpat, qui inter cœnandum uti
lira

lira consuescerent: par enim fuit ad iracundiam, ac mœrores potius cantus accersere quam eos remittere, qui voluptate tenerentur. Haud secus eas accusarim conjuges, qui cum per gratiam & concordiam una cum maritis dormitant, *ira interveniente seorsim cubant, & Venerem abjiciunt*, *cujus lepore & artibus facile reconciliari possunt*. Significat id *Homericæ Iuno*, cui vincla jugalia curæ. Nam cum de Theti & Oceano, si benè teneo memoria, loqueretur, illorum jurgia soluturam, & cum amore simul ac concubitu, se eos conjuncturam profiteretur. Romæ verò, quando dissensio inter virum & uxorem intervenisset, *Viri placæ Deæ templum introibant*, ubi remotis arbitris collocuti liberius, concordēs domum revertebantur. Conducet id etiam paci & curæ domesticæ si viri gratiam con-

E 3

jux

junx singulari diligentia custodierit.

Cum Gorgias Leontinus, in Olympiis quæ Jovi suo optimo maximo totius Græciæ celebritate habebantur, de Græcorum concordia facienda peroraret, Melanthus ait: Iste noster Orator nobis omnibus, ut jure fœderemur, persuadere nititur, qui se tamen ac uxorem & ancillam tres duntaxat ut invicem consentiant, inducere non possunt. Laborabat enim conjunx ejus zelyptia, quum Gorgias pedissequam majorem in modum deperiret. Philippus Olympiadi atque Alexandro diu subiratus fuit, interim Demaradus Corinthius è Græcia revertitur, quem pòst de concordia Græcorum Philippus diligenter ac studiose interrogavit: Turpissimum (inquit) Philippe judico, ut de pace & consensu universæ Græciæ

ciæ sollicitudinem præ te feras,
quum nec dum cum uxore & filio
in gratiam redieris. Itaque liberos,
si qua & administros componere
cupiet, in primis cum marito con-
sentiatur, ne quod in eis reprehendit,
imitari velle sentiatur.

Ut igitur officio ejus mutuæ pa-
ci ac perpetuo otio provisum sit, ni-
hil erit magis considerandum,
quam ut nullo loco marito
dissentiat. Sed hæc
hactenus.

De charitate conjugali.

Nunc ad charitatem conjugalem revertamur, cujus summa vis ac maxima dignitas (ut à claris viris accepimus) propemodum perfectæ amicitiae imaginem exprimit. Qua in re multa mihi prætermittenda sunt, ut quid observandum potissimum sit, quam primum dicere possim. Tanto igitur studio, fide, gratia, virum *Amet* velim, ut nihil diligentiae, benevolentiae, pietatis, desiderari possit, cum eo sic versetur, ut sibi sine viro nihil boni, nihil jucundi fore exploratissimum sit. Ad hanc quidem rem maximo adjumento futurum *amorem* ipsum intelligo. Omnibus enim in rebus nulla via melior, nulla brevior est, ut videamur, quam ut simus.

Quantum laborem, quantam industri-

stariam necesse est adhibeat ignavus agricola, si solers videri velit? Quanto ingenio, quam multis artibus opus est imperitis medicis, equitibus, citharædis, si quibus in rebus minimum possunt, ut præstare cæteris appareant, occupatissimi sint? Multa plerumq; interveniunt quibus agriculturæ, medicinæ, equestris, & Musices adumbrata laus evanescit. Hi si meis consiliis uti voluerint facilius, maturius, certius, quam si ambitiosæ ac fucosæ estimationis buccinatores supposuerint, solidamque & expressam famam assequuntur. Et quoniam in omni genere vincit imitationem veritas, curabit, ut arte & exercitatione diligenter agrum colat, hominum valetudini medeatur, quo velit acres equos agat, impellat, revocet, & sic cantu delineat, ut nihil sit auribus jucundius, nihil suavius.

E s

Quam-

Quamobrem, si uxores cupiant, u viros ex animo diligere videantur ex corde diligant.

Studeant in primis, ut mariti penitus inspiciant pro variis ipsorum temporibus, tum sollicitas, tum lætas esse. Nam & secundis in rebus gratulatio jucunda, & in adversis consolatio grata est. Quæcunque cura aliqua ipsas afficiunt, modo prudentis hominis auribus digna sint unà communicent, nihil fingant, nil dissimulent, nihil obtegant. Sæpenumero angor & animi molestia, consilio, & sermone, qui cum viro suavissimus esse debet, levatur, quasi omnium suarum sollicitudinum aculeos omnes & scrupulos partiens communicansque exhauriet, vel leviores faciet. Quod si permolesti fuerint, & altius insederint, vel tantum requiescent, quantum cum marito familiariter suspi-

suspirare fas erit. Sic denique velim cum viris suis vivant, ut & quodammodo animum misceant, & si fieri posset (quod vult Pythagoras in amicitia) *unus fiat ex duobus*. Hoc ut facilius confici possit, Cretenses, qui sub Imperio nostro jam multis sæculis sunt, nullis filias suas nubere patiuntur, nisi quibuscunque virgines ipsæ signa amoris ostendissent. Nam sibi persuadent eos uxoribus fore chariores, qui ante maritale vinculum chari etiam fuerint; Natura enim comparatum & usu probatum esse commemorant, omnes actiones, præter admodum paucas in curriculo temporis fieri, nec enim contingentes ignem statim comburimur, nec ligna medias inter flammæ congesta subito relucet. Quocirca ipsis necessarium putant, ut velut in diligendis amicis, sic & in maritis effigiem animi

E 6

sui

fui certo iudicio deligant: ex tempore enim, nec rectè judicari, nec vehementer amari posse non dubitant. Quantum hæc consuetudo probanda sit, ipsi viderint.

Sed profecto ad amoris gratiam & constantiam accommodata non negabitur. Nec illas silentio præterierim, quæ philtis & amatoriiis in cantibus à viris suis benevolentiam extorquent, quas piscatoribus æquiparare soleo, qui pisces pharmacis captos, ut aliquot Hetruriæ locis faciunt, insipidos ac ferme inutiles reddunt. Haud aliter etiam facere videntur, quam viatores qui cæcos ducere quam videntes sequi malunt. Studio igitur & sponte sua mutus amor quærat, custodiat, augeatur.

Hæc vita atque factis clarissimis mulierum illustrata sunt, quarum imitatione de se virtutis, amoris, &
con-

constantia periculum faciens Panthia, Susium principem Abradatum virum suum mirificè coluit ac dilexit, ei & captiva fidem servavit, & Cyrum amicum fecit, & in eo exornando omnes opes, omnes thesauros suos non effudit, sed collocavit. Is adversus Ægyptios Cræsi socios fortissimè dimicans, ut & Cyro gratiam referret, & Panthia vir uxore dignus videretur, fortis ducis & strenui militis opera usus generose mortuus est. Cui ut nobilissimè parentaret, super ejus cadaver singulari studio quæsitum, sibi ipsi mortem conscivit.

Cassandane adeò Cyrum dilexit, ut cum moreretur longè sibi acerbius fuerit, quod à Cyro quam quod à vita discederet. Qua ex re Cyrus, ne ingratum maritum ageret, eam mortuo diuturno tempore collachrymavit, & omnibus quibus imperi-

peritabat, ejus honoris causa luctus edixit.

Themistoclem conjunx tanta charitate complexa est, ut nulla de re, nisi de viri studio & amore cogitare crederetur. Quo factum est, ut cunctis in rebus ipsi, clarissimus ille princeps Græciæ concederet, & ipsam plusquam cæteros ætatis suæ Græcos potuisse traditum sit. Nam quicquid ipsa vellet, & Themistocles; quicquid Themistocles, & Athenienses; quicquid Athenienses, & universa Græcia.

Thesta senioris Dionysii soror, Polyxeno nuptui data est. Hic deinde Tyranno factus infensior, metu è Sicilia profugit. Dionysius sororem accersit, incusat quod mariti fugæ conscia, nihil sibi renuntiavit. Thesta constantia sua, & singulari virtute freta, respondit: Usque adeò Dionysi vilis & abjecta mulier tibi
vide-

videor, ut si de mariti fuga certior fuisset fortunæ ejus comes ac particeps esse noluissem? Charius mihi profecto extitisset Polyxeni, vel exulis uxorem quam Dionysii Tyranni sororem appellari. Ejus animi magnitudinem admirati Syracusii post exactos Tyrannos regiis honoribus superstitem coluerunt, defunctæ verò funus omnes ordines, omnes numeri, omnes denique Syracusii consecrari sunt.

Tigranis uxor Armenia non ignobile fœminis exemplum est, in ea siquidem expeditione, quam Cyrus adversus Assyrios egit, cum absentiam mariti nullo modo ferre posset, per tanta rerum discrimina usque quaque comes indefessa promptissimo eum animo sectata est. Apud Homerum Andromache quantum suo afficeretur Hectore, in quo omnes omnium charitates sibi constituit,

stituit, vel hisce declarat versibus
Tu mihi, tu solus pater es, materque ve-
renda; Tu dulcis frater, tu gratus ad o-
mnia conjunx. Ejus aliquando desi-
 derio mentis inops facta, per tur-
 bam discurret, & mœnia perlustra-
 vit. Cania mulier excellens, ut hoc
 loco de ejus virtute commemorem
 impetravit, quamvis enim longior
 ejus narratio sit, tamen dignitas, no-
 vitas, & varietas, & tibi, & iis qui
 hæc in manu sument, jucunda erit,
 cujus insigne facinus paulò altius in-
 choabimus.

Sinatus & Sinorix inter sese ne-
 cessitudine conjuncti cæteris Gal-
 liæ Tetrarchis potentia, laude, glo-
 ria sine controversia præstabant.
 Ex his Sinatus Caniam uxorem ce-
 pit, quæ non modo corporis forma,
 sed & singulari virtute primaria e-
 rat. Hæc pudicitia, probitate, pru-
 dentia, atque animi magnitudine
 præ-

prædita, omnium animos in se miro
 quodam amore devinxerat. Cla-
 riorē reddidit eam Dianæ quam
 Galli præcipuè colebant sacerdo-
 tium, cui pro sua & majorum suo-
 rum dignitate præfuit. Inter sacrifi-
 candum enim magnificè semper or-
 nata omnium oculos in se conver-
 tit: Hanc Sinorix primo adamare
 cepit, deindè de viri necessarij sui
 piece cogitat, quoniam eo salvo vo-
 cupati suæ morem geri posse diffi-
 cebat. Sinatum igitur impius, &
 magno dilectæ cæcus amore clam
 ferro incautum superat. Paulò post
 Laniæ connubium efflagitat, quæ
 viri casum forti animo tolerans oc-
 casionem, ac tempus ad vindican-
 dam Sinorigis impietatem vehe-
 menter expetebat, & prudenter ex-
 ectabat. Instat Sinorix ut funebres
 nuptiæ conficiantur, hone-
 stas erroris causas (si quod summo
 scele-

scelere contaminatum est honestum
 putemus) exponit. Ejus preces in
 tio Cania repudiat, deindè necessa-
 rii, ut potentissimum principem
 perpetuum sibi devincirent, acriter
 urgent, ut illius nuptiis contenta si-
 Tum quasi victa se facturam pol-
 cetur, dehinc juvenem accitum fa-
 miliariter excipit, & simul Dianæ
 templum ingreditur, ut Gallicanæ
 Dea teste fœdus, & fides stabilire-
 tur. Postea perinde ac deliberatum
 phialam manibus accipiens, primo
 summo tenus attigit ore, reliquum
 Sinorigi epotandum dedit. Erat au-
 tem in phiala melicratum venen-
 temperatum, quod ut hausisse Sin-
 rigem sensit, oculis, vultu, fronte
 letitiam declarat, & ad Dianæ simu-
 lacrum conversa, hunc in modum
 inquit. Te diva parens testor, me
 Sinato superesse voluisse, non vit-
 medius fidius cupiditate, quæ reter-
 ra qu

quidem me conficeret angoribus,
 remissa verò molestiis liberaret, sed
 huius diei usura vivere constituisse,
 nec post viri funus luctuosum mihi,
 patriæ acerbum, ullam vivendi vo-
 cupitatem percepisse, nisi forte spes
 quædam ultionis aliquando me re-
 crearit. Qua peracta ad charissi-
 mum & optimum virum Sinatum
 libens descendo. Tibi sævissime
 Sinorix pro thalamis ac nuptiis se-
 pulchra parentur. Paulò post cum
 virus latè membra pervagare-
 tur, Sinorix prius, deinde Cania
 Entelliam suam obierunt.

Stratonica Dejotarum virum
 tanta benevolentia profecuta est, ut
 nihil nisi, quo pacto satis ipsius vo-
 luntati faceret, ad se pertinere judi-
 icaret. Itaque magno dolore, vel
 ære potius erat, cum idcirco
 affligi Dejotarum videret, quod nec
 parere, nec regni successorem
 futu-

futurum intelligeret, quæ sua specie mulierem facie, ac moribus honestam Electram nomine comparat, quæ cum virum de benevolentia & constantia uxoris admirabilem congrédi suadet, rogat, urget. Post ea, ex ea susceptos liberos quæ, ac suos summa fide, & charitate aluit, educavit, & honorificentissimè tractavit. Nimius esset Tertiæ Æmiliæ vehemens studium in P. Cornelium Scipionem; si Julia Porciæ, Artemisiæ, Hipsicrate summam benevolentiam, & reliquas legitimi amoris imagines, memoria repeterem, quæ in promptu sunt omnibus, quibus ulla cum historia familiaritas est.

Multa quoque sunt, quæ de amore uxorum præcipi possunt, quæ nos de industria prætermittimus. Earum enim ingeniis planè confidimus, & ut sua sponte, quo modo viro

nos observent, ac diligant sedulo, accuratè investigaturæ sint. Quæmen invenient ejusdem prope naturæ fore speramus, cujus sunt ea, de quibus dictum est.

CAP. II.

De moderatione uxoris.

Eliqua pars est de moderatione, à qua sæpissimè constans in conjuges charitas initiatur, semper custoditur, & observatur. Hoc namentum non modo maritis præcipuum est, sed etiam omnibus, ad quos perferrur, amplissimum videtur. Ea in uxore vultu, gestu, verbis, ornatu, victu, congressu, maxime constare, creditur. De quibus, si qua vel ingenio, val doctrina, vel usu percepimus, breviter exponimus. Et duo illa superiora, quæ ejusdem quasi generis sunt, simul tractabimus.

Ante

Ante omnia certissima mentis c
figies vultus , qui nullo animan
nisi in homine reperitur, probi, r
verentis & continentis animi fig
præferat. In eo enim quos alioq
natura pœnitus recondidit mor
facilè deteguntur, is profecto pl
raque alia citra sermonem indic
& declarat. Nam ex vultu & pro
gressu animorum , habitus depr
henditur. In mutis quoque anima
tibus iram, lætitiā, & hujusmo
affectiones, cum cæteris corporis
gnis, tum oculis inspicimus, qui a
guti quemadmodum animo affec
sint testantur, ac plane fatentur. U
de præcipuè lineamentis oris cōfi
multi de uniuscujusq; natura perc
pienda præcepta tradiderunt. At n
mis expatior. Placet igitur omni l
co, omni tempore, conjuges *Mo*
stiam præ se ferant. Id præstabun
si oculis, si incessu, si totius deniqu
co

corporis motu æqualitatem, constantiamque servaverint. Oculorum enim evagatio, festinator progressus, & manus, & omnis cæteræ partis nimia mutatio sine dedecore fieri non possunt, & cum magna significatione levitatis vanitati semper cōiuncta sunt. Quocirca attentos animos habeant, ut frons, vultus, gestus, quibus ad intimos affectus censoria nota penetramus, ad decoris observationem referantur. Ille enim in re gaudium ac dignitatem diligentia vendicabunt, negligentia perturbationes, & vituperationes vitare nequibunt.

Minimè tamen velim sit ingrata facies, quia nec aspectus contumax, sed mansuetus, nec ineptus corporis motus, sed comis gravitas appareat, id non negligenter præcepimus, ut à soluto risu temperent, qui quum in omnibus turpis sit, in muliere

liere certè turpissimus est, etsi quando in liberales inciderint jocos, modesta risus significatione, si à serio non nihil gestu deflexerint, improbandæ non erunt. Demosthenes in speculo domi componere actionem solebat, ut in Oratorio acumen, quid sibi faciundum, quid declinandum esset, oculis suis judicare. Id nos ad rem uxoriam probè referamus.

Quotidiè velim speculentur, & cogitent, quid dignitas matronarum, quid severitas postulet, ne quid decoris ab eis desideretur. Spartanas uxores operata facie, virgines autem aperta incedere solitas accepimus. Qua de re Carillus Lacedæmonius quæsitus, hanc puellis licentiam respondit, ut viros invenire majores nostri concesserunt, nuptiæ verò interdixerunt, ut intelligerent ad se non pertinere viros quærere.

fec

ad tueri , ac custodire quos habe-
rent. A qua quidem consuetudine
retenses nostri non abhorrent,
apud quos puellis stare pro foribus
canere ac multifariam cum pro-
solari & ludere conceditur.

At maritis addictæ velut Vestæ
sacris dicatæ *Domi* se continent, fer-
rè nunquam exeunt , adeò ut alie-
nos intueri viros quodammodo re-
gio sit. Eas talem ex Xenophonte
maximè consuetudinem quis non di-
xerit? Qui quantum muliebrem a-
fectum coerceri velit, planè digno-
bitur. Nam cum Tigranes una cum
parentibus , & amantissima uxore
armenia domum à Cyro revertere-
r, aliis cum effigiem , tum mores,
et corporis magnitudinem , for-
mamque collaudantibus, Tigranes
armeniam , quid de Cyri pulchri-
tudine sentiat, percontatur. At Ar-
menia Deos immortales obtestans
F inquit,

inquit, abs te nusquam oculos de-
flexi, itaque qualis Cyri forma effi-
giesve sit, prorsus ignara sum. Huic
consentaneum est illud Gorgiæ quæ
domi clausas esse voluit, ita ut ea-
rum nihil præter famam nosceretur.
Thucydides autem nec hoc illis la-
cere dignum putavit. Optimam
enim matronam definit, de cujus
laudatione & vituperatione mini-
mus rumor dissipatur.

At nos qui mediocritatem sequi-
mur, liberiores illis leges promulga-
mus. Nec enim in cubiculis velut in
vinculis coercendæ sunt, sed ita in
apertum prodeant, ut hæc ven-
quam ipsis præstamus virtutis &
probitatis earum testimonium sit.
Uxores tamen, cum viris longè se-
cus quam cum sole luna se habeant.
Illa soli proxima nusquam cernitur,
longinquior autem lucida passim
prospicitur. Itaque ipsæ præsent
br

bus maritis compareant velim, absentibus secretæ domi sint.

Quocirca oculis, quorum etiam in pictura, quam tacentem Poësis vocant, sensus acerrimus est, & nutu ac reliquo corporis habitu decorum & honestum retineant. Dixi de vultu & gestu, nunc de verbis dicam.

CAP. III.

De mulierum sermone & taciturnitate.

ISocrates viros admonet, ut loquantur, quæ vel certo sciant, vel pro sua dignitate tacere non possint. Nos mulieribus jubemus, ut illud superius viris concedant, posterius verò sibi quoque commune persuadeant. In quibus, quum loquacitas à prudentissimis & doctissimis hominibus satis reprehendi, taciturnitas ipsa satis commendari non potest.

test. Unde sanctis illis Romanorum institutis, ne publicas privatasve causas agerent prohibitum est. A quibus cum & Amasia & Affrania, & Hortensia defecisset, in Annalibus carpitur, reprehenditur, vituperatur. Marcus Cato senior cum præter naturæ conditionem & matronalem continentiam, Romanas fœminas aliquando per forum versari ambire suffragia, cum alienis loqui videret, in eas ut gravissimi civis, & illius imperii majestas exigebat, invehitur, insequitur, coërcet. Pythagoreos non minus quam biennium initio tacere iussos accepimus, ne quod turpe est falli, decipi, errare viderentur, vel quod nondum satis explorete percepissent pertinacius ipsi defenderent.

Nos autem uxoribus, ubicunque levitatis, turpitudinis, impudentiæ aditus patere potest, perpetuum si
lend

lendi tempus & spatium definimus. Appellatæ conjunctissimis respondeant modestissimè, salutem renuntient, & quæ locus & occasio præstiterit, sic breviter perstringant, ut provocari potius, quam provocare censeantur. Dabunt etiã operam, ut in ipsis magis orationis gravis brevitās, quam splendida prolixitas laudetur. Theano mulier cum deducto pallio manum eduxisset, adolescens quispiam ad æquales conversus, quam formosus, ait lacertus est. Cui illa, *Publicus*, inquit, *non est*. Unde non modo lacertos, sed ne sermones quidem mulieris publicos esse conveniet. Nec enim minus hujusmodi fœminæ vox, quam membrorum nudatio verenda est. Eis siquidem vitandum cum extraneis colloquium, quo mores & affectiones facilè animadverti solent. Silentium quoque summis sæpe viris

F 3

laudi

laudi datur. Præstantissimum Græciæ principem Epaminundam Pindarus maximis effert laudibus, quoniam cum multa sciret, pauca loqueretur. Nam hic ut in plerisque aliis naturam ducem optimam secutus est, quæ vitæ magistra, quod de taciturnitate sentiret, apertè demonstravit: duas enim aures, unam vero linguam, & duplici quidem labiorum, ac dentium vallo, munitam magna nobis ratione concessit. Hoc namque præsertim additur, ut Theophrastus, & multi docti viri perhibent, virtus in nobis consita, optimos & jucundissimos fructus parit, quum per cæteros sensus, quos velut satellites ac nuncios nobis præbuit natura, notionis sæpe, ignorantis sæpissimè fundamenta jacciantur. Civis tamen quidam noster quem tibi nominare in præsentia minimè necesse est, silentium in his solum

solum laudat, à quibus nec ingenio laus, nec authoritas prudentia, nec ornate dicendo gratia comparari potest. Cui respondere soleo, maximas semper in omni genere partes à me tribui tum personis & locis, tum temporibus. Nam si id viris aliquando, quod ipse vult, convenire concesserim, plerumque tamen à matronæ pudore, gravitate, atque constantia alienum judicabo.

Quare *Sophocles* author, hoc de quo modo loquor cive mea quidem sententia non deterior (meliores omnes dicerent) in *fœminis taciturnitatem singularem mundum* appellavit. Itaque benè dicendi gloriam se ascuturas existiment, si præcipuo silentii ornamento se ipsas honestaverint; Nec enim declamatorii ludi laus, nec concionis plausus & adulatio, sed eloquens & morata & gravis taciturnitas ab eis desideratur.

F 4

Sed

Sed quid ago? cavendum est, mihi præsertim quum de silentio præcipam, ne tibi videar fortasse loquacior.

C A P. IV.

De vestitu & cultu uxorio.

SEquitur, ut de vestitu cæteroque cultu corporis dicamus, cujus neglecta ratione non modo matrimonium, sed sæpenumero patrimonium effunditur. Testes mihi sunt omnes, quibus hæc animadvertere curæ est. Si vero nunquam satis laudata mediocritas ipsa placuerit, & uxores modestia probabuntur, & domesticis facultatibus, & universæ civitati alio quodammodo cavebitur. Hoc in loco salutaris illa præceptio prima sit, ut magis evitandæ ignominie, quam quærendæ gratiæ, causa splendoris hujus curam suscipiant. Nam, quæ clarissimo loco
natæ

naræ sunt, si fortunæ suppetunt, vilis
 sordidaque veste uti non debent.
 Ad rei profecto, & loci, & personæ,
 & temporis rationem hoc maximè
 referri judicamus. Quis pontificem
 sago amictum, vel in literario audi-
 torio laticlavo succinctum, vel in
 Equestri certamine togatum, sine
 risu videre poterit? Attamen, nec
 nimis exquisitus, nec neglectus ad-
 modum probabitur, sed qui deco-
 rum servaverit. Hujus enim nimia
 indulgentia primò multævanitatis
 argumentum est, deinde, ut à viris
 suis ad alios procos deficiant, & te-
 stimonium & occasionem afferre
 solet.

Fœminis nostris, ne tanto circa
 se studio cultum exquirant, Cyrus
 rex exemplo sit, qui profecto, tum
 propter egregiam ejus sapientiam,
 tum propter moderationis nitorem
 suum minimè fraudasse nomen vi-

F S

sus

sus est. Etenim Cyrum Persarum lingua solem appellari constat. Ad cuius avunculum Cyaxarem regis Indi legati, ut de pace cum Assyriis agerent, venerunt, quibus ut lectissimis ipsius exercitus appareret Imperatori Cyro denunciat, ut cum omnibus copiis in vestibulo regio ac patentissimo foro, quam primum se ostenderet. dicto paruit, & disciplina, & virtute, & celeritate admirabili, tenui stola indutus affuit, tametsi purpuream illi vestem & preciosum torquem ac reliquum medicum ornatum Cyaxares misisset, ut splendidior & honorificentior esset ipse regis nepos & Imperator. Hæc omnia Cyrus magno animo contempsit, & ornatus satis cæteris ac sibi visus est quum pugnacissimus instructissimo exercitu prope prius adesse cognitus est, quam viator ille Regius ad Cyaxarem revertisset.

tisset. Uxoribus item non parvo erit decori hujusmodi apparatus parvipensio.

Dionysius Siciliae Tyrannus duas preciosissimas vestes Lyandro dono misit, ut ipsius filiae ornatiores essent, his repudiatis ad Dionysium referri Lyander jussit, sine illis filias suas ornatiores futuras dicens. Julia Caesaris Augusti filia, quum licentio- rem ejus vestitum aliquando patri molestum esse, conjectura colligeret, postridie palla induta patrem visendi & salutandi causa convenit. Quod cum Caesari valde probaretur, Julia tunc quidem patris, antea vero Agrippae viri oculis amictum quæsisse, minimè dissimulavit. Ut quisque volet, accipiat; ego tamen alienos in vertice & cunctam illam fucosam suppellectilem coli mihi persuadeo, ut cæteris potius quam maritis ipsis tanta cura & vigilantia

placeant. Hæc enim domi negliguntur, foris fundi nostri calamitas satis comi, satis exornari non potest.

. Preciosæ sane vestis varietas raro viris usui, sæpe mœrori, procis autem quorum causa hæc inventa sunt, jucunditati semper est. Illos quos rite uxorios appellare licet, eis conferre soleo, quibus adeò splendida facies, domus grata est, ut cum necessarios intra parietes sumptus omittant, vicinis & prætereuntibus peregrinis aurea frons, domus voluptati sit. Similes etiam imperitis tonsoribus sed divitibus videri possunt, ad quos nunquam, nisi ut cæsariem componat juvenus, frequens accedit. Nec eorum eburnea, & elaborata specula illis emolumento sunt, sed potius dolori. quum in vicinis tonstrinis nobilissimos adolescentes assiduè cum singulari suo mœrore intueantur, ac
despi-

despiciant. Hic etiam lautissimus nitor, hæc magnificentissima gaza, hic luxuriosus apparatus, faciunt, ut amœnissimum sit in vestibulis, in atriis, in deambulatoriis versari, & sæpissimè per totam urbem discurrere. Quocirca sapienter Ægyptiis mulieribus, ne calceis patriciis uterentur, interdictum est, ut evagandi licentia cohiberetur.

Plurimis profecto fœminis, si preciosum mundum sustulerimus, domi libenter ac studiose continebuntur. Illud tamen, quandoquidem eo delapsi mores sunt, ex consuetudine imitandum existimo, ut si res nostra patiatur, auro, gemmis, & margaritis apparentur. Talia enim magis abundantis, quam luxuriosæ mulieris insignia, potius amplitudinem viri tuentur, quam procaces aucupantur oculos. Omitto, quod diuturnius & minore cura indi-

indigentis, hoc divitiarum genus est.

Possunt etiam facilius & privatae & publicae rei maximo saepe adju-
mento fore. Quis ignorat quantum
utilitatis Romanis attulerit ali-
quando huiusmodi magnificen-
tia? ex qua gravissimo bello Punico
pecuniam (quam belli nervos vete-
res nominaverunt) Appia lege ci-
vitas ipsa conflavit. His tamen in
rebus minus eis licere statuo, quam
leges ipsae concesserint.

Quamobrem à licentiore vestitu
& cætero corporis apparatu velim
abstineant, ut amplius non posse,
non necessitatis esse judicetur, sed
laudis præmium, noluisse quod pos-
sent. De ornatu jam
vides.

CAP.

CAPUT V.

De victu uxoris.

Nunc de victu consideremus ;
cujus maximam vim esse in u-
tramque partem mihi adstipulantur
omnes, qui volunt hæc animadver-
tere. Quis dubitat ipsis delitiis, qui-
bus bene vivere posse, multitudo
confidit, frangi virtutis nervos, at-
que prorsus labefactari? Quæ tan-
ta severitas est, quæ brevi tempore
corrumpi non possit? Quis adeò
libidine perditus est, ut sobrietate,
vigilantia, cura, moderate vivendi
fructum, laudemque sibi vindicare
non queat? Ut igitur nulla modestiæ
pars uxoribus desit, sic animatas esse
velim, ut his rebus in primis absti-
neant, à quibus gigni, stabiliri, & ex-
augeri libido solet. Sacris virgini-
bus vigiliæ, & cibi potusque conti-
nentia ab optimis & prudentissimis
viris

viris institutæ sunt, ne carnis illa luxuries, puras cogitationes labefaceret, & firmos animos debilitaret.

Olim Romanis fœminis vini usus ignotus fuit, qui nunc quoque Syris & Persicis minimè conceditur: Cujus rei observatio, ut facilius deprehenderetur, osculum Romæ cognatis constitutum erat, ut adversus intemperantes odor ipse argumento esset. Quæ vero legem transgressæ fuissent, non modo dignè nota censebantur, sed ut author est Cato, graviter mulctari jus erat; Ad inconcessas enim voluptates hujus generis intemperantia sæpissimè invitatur, ac detrahit. Unde sapienter nonnulli gentiles sic in eodem templo Liberi patris & Veneris simulacra congesserunt, ut qui Veneris imaginem visendi studio venirent, prius ipsius Bacchi statuam salutarerent. Talibus profecto mens & animus

mus factus impotens, nihil arduum cogitare, nihil decorum meminisse, nihil divinum potest intelligere, at consilii & rationis expers per quandam sensuum pruriginem illud sibi summum bonum definit, quod ut scribit Cicero, si pecudes ipsæ loqui possent, appellarent voluptatem.

Spargapis Tomyris filii ornatum cum lectissimo exercitu facile Cyrus avertit, ardorem extinxit, & oppressit audaciam, cum cum comestatione, vinoque confectum erectus ac paratus animo à progressu circumcivit, cepit & profligavit. Capuæ nollities nonne magis effœtas vires Annibalis reddidit, quam Canensis clades Romanos contriveat? Quid exemplis opus? nisi moderatissima victus ratio gubernarit, mens ipsa, relictis honestatis finibus, naufraga fertur in præceps. Nullum ex tot animantium generibus

ribus atque naturis propemodum est, quod si mollius in umbra educetur, vel adumbratam moderationem, vel probi moris speciem servare possit.

Qui naturam ducem sequi volunt, pauca requirunt; at qui sumptuosa quadam satie voluptatem venantur, semper immensum & infinitum concupiscunt. Frugalitate Laconis illius oblector, qui pisciculos nactus cauponi coquendos dedit; ex more caupo caseum, oleum, acetum, & pleraque ut appetibilius condirentur, efflagitat. Cui Lacon, si, quæ poscis, haberem, minimè mihi pisciculis opus esset.

Alexandrinæ delitias & Syracusanæ cœnas turpis Venus & incontinens coitus non modo sequuntur; sed etiam persequuntur. Præclare Lacedæmonii, ut uxoribus & liberis potus intemperantis deformitatem
decla-

declararent, potos servos & ebrios
 in conviviis adhibebant, ubi cum
 pro sua consuetudine multis ineptiis
 spectantium oculos in se converte-
 rent, non solum miseratione digni,
 sed etiam miseri & infœlices vide-
 antur. Nec illorum miseriis claros
 viros delectatos esse crediderim, sed
 quæcunque in servis turpia essent, in
 liberis hominibus turpissima fore
 indicabant. Sic & ancillas temulêtas
 matronæ accuratius inspiciant, ut
 quid sibi maximè cavendum est, a-
 nimadvertant. Quamvis enim, ut
 ait Homerus, *Corporibus fessis ma-
 num dant vina vigorem*, immodestè
 ingenium sumptum & imbecillem red-
 dit animum, & effœtos sensus tradit
 innectuti. Fervoris namque excel-
 lentia facit, ut calor ille, qui natura
 nobis tributus est, vehementiori vi
 operatus, non maturè, sed properè
 consumatur.

Quan-

Quanto etiam ad intelligentia rerum impedimento sit gravis & multuarius ille vapor, manifestum est, siquidem ut nec conjectura valent, ita nec argumentari, nec refellere, nec differere possunt. Quia multa, complures ex hominibus sunt, asinos, leones, hac potissimum causa factos esse, Poëtæ ferunt. Quod ut evitetur, eo diligentius cavendum erit, quod & ingenii tarditate & magnarum rerum vacatione (ut testis nobis Aristoteles est) in huiusmodi vitia propensiores sunt. Liberis etiam ad quos hæc omnia maxima ex parte referuntur, matris natura & vitæ moderatio adiumento erit.

Non abs re igitur Diogenes quum temulentiores puerum esse conspicatus; Parentes ait ebrii regnauerunt. In lucem editis, quantum continentis matris possit educatione

atio paulò post differemus. Uxo-
 res itaque nostras monere, hortari-
 ue debemus, ut naturam sequan-
 tur voluptates (quarum in regno
 virtus nullo pacto potest consiste-
 re) parvi faciant & abjiciant. Et Lu-
 retiaè potius frugales mensas, quam
 Tarquiniarum & Cleopatreae sump-
 tuosas delitias probent ac imiten-
 tur, quo & suæ dignitati & filiis qui-
 bus omnia debent, consultum sit.
 Nunc de congressu ordine ipso per-
 tringemus.

CAPUT VI.

De coitus ratione.

Sic profecto se res habet, ut qua-
 les cibi potusque leges, talis &
 coeundi ratio quodammodo con-
 stituatur. Siquidem ipse coitus vi-
 vendi normam, ut tener pullus ma-
 trem sequitur. Idque multis ex cau-
 sis & exemplis intelligi potest. Com-
 modius

modius hoc loco, & ad rationem
nostri sermonis sapientius principium
sumere non possumus, quatenus
ab ipsa natura, ut quicquid ipse
sentimus brevissime conficiamus.

Primum quidem, quum uxor
& viri conjunctio (sicut superius
diximus) præcipuè causa filiorum
inventæ sit, & coli debeat, spe potest
tissimum gignendæ prolis congru-
diendum est. Plurimis in bestiis
quid naturæ sit, satis intelligimus
videmus, quæ ipsis hac ratione cen-
tas coeundi leges indixit, ut mortali
le animantium semen perpetua suc-
cessione quodammodo immortalitas
redderetur. Quæ in re nobis, quibus
liberior & nobilior appetitus datus
est, exemplo sunt ne voluptatis, sed
generandi sobolis causa congregiamur.
Quocirca plena navi, ut Julius
Augusti filia verbi utar, ne vecte-
rem tollant admonemus; nec belua
ide

ideo maxime beluas putent, quia
nunquam gravidæ, sed quia semper
generationis causa Venerem pro-
vocent. Si vero hosce transgredi
terminos collibuerit, vel saltem
temperent sibi, ut hac moderatio-
nis parte, ex qua pudicitia nomina-
tur, pudicæ sint, & dici velint.
Quamquidem ad rem in primis
conducere posse arbitramur: si cas
initio ita mariti consuefecerint, ut
non libidinis, sed necessitatis adju-
tores se præstare videantur. Ipsæ ve-
rò sic maritale decus & verecun-
diam præ se ferant, ut in ipso con-
gressu & Venus adsit, & venustas,
ne avidæ ac impudentes cum à sua
dignitate deficiant, maritis etiam
vacantibus minus gratæ sint.

Apud Herodotum scriptum est:
una cum interiori tunica mulieres
pudorem exuere. Si cum mœchis a-
gatur, id plane confitemur; cum vi-
ris

ris autem si nas audient, semper decorum tenebunt. Cum fœmina quædam à Philippo libidinis & furoris gratia vi pertraheretur, mitte me, inquit, unaquæque mulier si luccernam è medio sustuleris, aliis eadem atq; par est. Hoc ad adulteros rite dici potest. At uxores tametsi sublatum eminus lumen sit, minime vilibus se pares fœminis efficiant. Quid quod noctu omnino enudari vetat Hesiodus? quoniam ut ille inquit: Deorum immortalium noctes etiam sunt. Nulla namque temporis pars vacare officio debet, & licet spectari corpus, non queat, pudorem tamē cunctis in locis tueantur, ut etiam per tenebras merito marito morata videatur. Unde præclare Commodus Cæsar cum sibi conjunx suadere contenderet, ut insuetis ac improbatis voluptatibus secum uteretur, respondit

lit, reliquis mulieribus, quantum in
 hisce rebus obsequi par est, ipsæ vi-
 derint, *Vxor certè dignitatis est nomen,
 non voluptatis.* Quamobrem Cato
 censor Manilium eiecit è Senatu,
 quoniam præsentem filia uxorem dis-
 caviaverat.

Quod si in suorum præsentia
 conjugem exosculari, aut amatoriè
 complecti turpissimum est, quanto
 castius virorum oculorum oculis,
 quibus maxime placere debent, ni-
 hil immoderatum, nihil impudi-
 um offerri? Hieron Epicharmum
 comicum gravi ære mulctavit, cum
 præsentem uxore sua quippiam inde-
 cens exposuisset. Est enim rei uxo-
 ræ dignitas tantæ venerationi con-
 iuncta, ut alienis oculis & auribus
 nullum aditum patere fas sit.

Id pulchre Atheniensium mode-
 stio demonstravit, cum Philippi
 æteras, quas ad Olympiadem de-
 scripse-

G

scripse-

scripserat, interceptas inviolatas reddiderunt. Siquidem conjugis ipsius arcana minime digna statuerunt, quorum alieni, ne hostes quidem participes essent. Æquum est igitur, ut hac de re semper curam cogitationemq; suscipiant, hinc laudem, hinc triumphos, hinc aurum coronarium expetant: nihil adeo jucundum aut delectabile sit, quod à pudicæ mentis officio unquam avocet. Ubi cum multas spectatissimas fœminas imitari possint: a Brasilla primaria sit, non scio, cujus egregium hac ætate facinus silenti præteriri non debet. Ea enim Dyrrachii nobilibus parentibus nata, à certis auctoribus traditur, hostium excursionem capta pene violata est. Hæc profecto vultu pulcherrima in summo periculo, ingenio, virtute, magnitudine animi, pudicitia piè incorrupteque tutata est, multum eni

enim verbis impetum Cerici victo-
 ris placavit, furorem cohibuit: si
 castam se servarit, mercedis instar ut
 nullis militaribus armis cædi possit,
 unguento quodam magico factu-
 ram se recepit. Ingenuæ ac modestæ
 mulieris oratio, & magiæ ditissi-
 mus locus fidem vendicavit, collo-
 catis ab eo custodibus dum aliquot
 radices generosa virgo colligeret,
 exitum rei anxius expectat. Tum ea
 magno animo militem convenit, se
 non verbis, sed herbis periculum
 facturam pollicetur. De hinc ubi
 cervicem succo perunxit, jugulum
 præbet. Cericus verò quasi tutò te-
 merarius futurus, ense caput ex-
 mit, & pudicissimæ mentis testimo-
 nium admiratur.

Quid plura? Nec exempla illis,
 nec exhortationes deerunt; modo
 quales esse debent, tales esse velint.
 Et ne ulterius quæ à nobis diligen-
 tissime

148 DE RE UXORIA
tissime providenda sunt differamus,
de his modum facimus.

C A P U T VII.

De cura domestica.

TAm de cura domestica verba fieri à nobis & tempus & locus ipse desiderat, de qua expectari pauca velim, quæ longe omnium utilissima ex medio rerum usu percipimus. Quæ vero scripta sunt doctis viris, in hunc parvum & angustum locum minime concludam: quoniam nec omnia sunt hujus disputationis & temporis, & ex illorum libris ea quisque potest cognoscere. Satis erit ex multis ea quæ necessaria sunt, & quam brevissime ac facillime complecti possunt, in his commentariolis nostris prætermissa non esse. Libet ergo universam rei domesticæ curam in rebus,
ac

ac servis, five administris, & liberorum educatione maximè versari. Extremum hoc attingemus, & superiora illa duo primum absolvementus.

Rerum enim curam, & in servos, & administratos diligentiam necessariam ducimus. Nam rebus & servis opus est, sine quorum copia & operes ipsa familiaris stare non potest. In quibus profecto rei domesticæ moderatio ex magna parte continetur, quæ nisi consiliis & præceptis uxoris stabilita sint, pedem nullum habent, & evagari solent latissime. Velut enim viris natura corporis robur & animi datum est: tum aliis de causis, tum ut industria, labore, multis denique periculis domos locupletent. Sic (ut assequor conjectura) fœminis imbecillitas natura tribuitur, ut quæ domi sunt, curiosius ipsæ custodiant.

Timor enim curis, curæ vigilan-
tia privari non possunt. Quid pro-
desset multa domum conferre, nisi
introlata mulier custodierit, con-
servarit, distribuerit? Quid enim a-
liud de filiabus Danaï fabulose scri-
ptum est, quæ perforatum replen-
tes dolium perpetuo labore frustra
conficiuntur? In ista sum sententia,
quam te Laurenti probaturum fore
confido, non mediocreis utilitates
ex hac uxoria custodia provenisse.
Siquidem & illud benè dictum est
ab Augusto Cæsare viro prudentis-
simo. Longe plus laudis & fructus
Alexandro futurum, si quæ adeptus
erat tueri & conservare potuisset,
quam comite fortuna res maximas
gessisse.

Quocirca sua gloria fraudari non
debent uxores, si quæcunque do-
mum congesta sunt, velut earum
munus esse constituerint. Dabunt
igitur

igitur operam, ut sicut quotidie Pericles Athenis, ita familiæ suæ principari cogitent, & de se continuo judicari sibi persuadeant, ne domesticæ rei cura, studio, diligentia desint. Adeam rem magnopere conducet, si quod ad ipsas maxime pertinet, domi manere & cuncta invisere consueverint. Quo in loco venit in mentem prudentis illius stabularii, qui cū interrogaretur, quidnam potissimum pinguem equum redderet: *herilis*, inquit, *oculus*. Quod officiū ut posteritati commendaretur apud Cajæ Cæciliæ Tarquinii filiæ statuā æream, calceum domesticum, & colum, & fuscum confixerunt, ut assiduam assiduitatem venturis imitandam quodammodo significarent. Quis negligens villicus diligentes agricolas habiturum se sperarit? Quis somnolentus Imperator milites de Republica vigilan-

res efficiet? Si volet igitur ancillas domi fore, non modo verbis præcipiat, sed re ipsa, quid faciendum sit, indicet, declaret, ostendat.

In re familiari nihil est profecto præstabilius, quam ut suo quæque res loco posita & collocata sit. Ordo enim, quo nihil pulchrius, nihil utilius est, maximum semper pondus habet. Choros & exercitus inspiciamus, in quibus nisi compositio apte servetur, nihil minus quam aut exercitus, aut chori vocabuntur. Uxores velim duces apum imitentur, qui quæcunque congeruntur intra alvearia sciunt, suscipiunt atque conservant; donec earum rerum necessitas postularit, favis semper adsunt, ut diligenter & maturè conficiantur. Ministros & servas emittent, si id emolumento futurum intelligant; Si vero domi usui futuri sunt, instent, urgeant, imperitent.

Ne-

Nequid etiam cella penaria, vinaria, olearia, maritis afferat incommodi, ad suum officium pertinere judicabunt. Quemadmodum Imperatores numerum militum sæpe recensent, sic uxores, quæ domi reposita sunt, sæpissime diligentissimeque recognoscant, ne quod annuum esse debet, vix menstruum esse sero, cum magno suo detrimento percipiant. Periculis illa sententia maxime & fallit imperitos, & obest multoties rei familiari, qui fruges omnes, quas ex agris capiebat una vendebat, postea quicquid domi necessitas exigeret, ex foro quotidie comparabat. Hæc enim quotidiana frumentandi, vinandi, lignandi ratio viatori potius & tumultuario militi quam civili & patrifamilias convenit; nec adeò liberaliter, adeo splendide, adeo commode, fortunis suis consulitur. Quod si quis curatoris

G 5

vitio

vitio hoc ab eo inventum esse con-
 enderit, vel, me authore, uxoris ad-
 ministratorum negligentiam magis
 quam sapientissimorum hominum
 sententiam inculpandam esse judi-
 cet, illud ex Romana consuetudine
 imitandū censeo, ne clarissimæ fœ-
 minæ vilissimis in rebus versentur.
 Nobiles enim mulieres percusso cū
 Sabinis fœdere à molari & coqui-
 naria opera, & servilibus ministeriis
 immunes factæ sunt. Verum enim-
 vero, si maritī valetudo vel hono-
 randorum hospitum causā interci-
 derit, hujuscemodi negocia susci-
 piant. Nam si salutī viri conduxerit,
 non modo quicquam prætermitti
 non debet, sed omīssum detesta-
 mur.

Singulari quadam animi jucun-
 ditate afficior, cum apud eruditissi-
 mum & vatem & philosophum
 Homerum Andromachen tanto sui

He-

Hectoris amore, & charitate teneri videam, ut vel in subministrando equis pabulo, quibus mariti decus & vita credebatur, diligens & accurata sit. Viro igitur, si officio & laudi suæ uxor intendet animum, omnia debere fatebitur, & præstabit. Sin vero vir munificus aliquos hospitaliter habere domi constituerit, vel coquinarium munus non abhorreat, quod à generosis & fortissimis hominibus Achille & Patroclo non fuit alienum; ad quem, quum Ulysses & Ajax reconciliandi gratia venissent, rejecta lyra ea magno studio tractavit, quæ nisi benevolentiae vel hospitalitatis causa decora sint, vix mediocribus servis digna videantur.

Sed hæc satis, cum nobis summatim percurrere, non autem singula docere propositum sit; præsertim, quia locus iste doctorum hominum

G 6

dispu-

disputatione diligentius & uberius tractatus est, quam à meipso nunc explicari queat, quare ad reliqua veniamus. De servis quẽadmodum promissimus dicendum videtur, qui modo neglecti non sint, non parũ ornamenti, usus, & delectationis afferent. Id ita comparabitur, si eos accurate instruxerint, nec prius eis succenseant, quam commune factos errasse deprehenderint. Ut prope cæteris in rebus uxores, sic & in parte duces apum sequi velim, qui nullas ex eis segnes, nullas defides esse patiuntur. Hoc domesticæ curæ præceptum sic diligenter M. Cato senior observavit, ut à boni viri officio censeri si ipse defecisse censeatur, servos jam senio confectos vendidit, ac inutiles domi teneri oportere nullo pacto iudicavit. Antiquum sibi munus esse persuadeant, ut ignaras ancillas peritas reddant,
&

& quam minoribus in rebus assuetam, fide, diligentia præditam noverint, cellæ custodiæ præficient.

Frugi atque modestum curatorem assiduè percontentur, probent, benignis excipiant verbis, eique benefaciant, ut hoc muliebri studio ipsorum sedulitas vehementius in dies incitetur. Servos sic pascant, ut & suæ humanitati & eorum perpetuo labori satisfaciant. Sic commode vestiant, ut naturæ, loci, temporis rationem habere videantur. Eos præterea ministros ex Hesiodi sententia cavere non desinent, qui à liberis & necessariis sejungi non possunt. Ipsos enim unà cum suis vel furtim nutrire necesse est. Gratosum etiam putent, si quis ex familia adversa valetudine teneatur, ut præcipua quadam attentione curetur. Hæc enim humanitas, hæc facilitas, per quam studiosos omnes,

mnēs, & benevolos ad rem familiārem efficiet.

Quod, ut ad idem exemplum redeamus, in apibus plane perspicimus, quæ ducem suum propter ejus erga se curam & providentiam nunquam deserunt, semper eum magna significatione benevolentiae quocunque proficiscatur, sequuntur. Id nemini mirum videri debet, cum reliquis etiam animalibus quædam gratitudinis imitatio non desit. Quod cum aliis compluribus, tum proximo patet exemplo. Athenienses bello Persico, ut salutis suæ consulere, relictis mœnibus, mari civitatem crediderunt. E litore cum festinatione solventibus, canis Xantippi senioris præ desiderio, quod cursu, cauda, murmure, latratu, præ se ferebat, confici videbatur, nisi cum hero suo traducere-
tur. Itaque dum medios inter flu-
ctus

Etus ad herilem tranaret navim ,
Xantippus fugiens substitit, & an-
xium canem excepit. Postea ne res
digna memoria obliteraretur, cum
canis interisset, honorificū ei sepul-
chrum excelso quodam in loco po-
suit, qui longo etiam tempore Cy-
notaphium appellatus est, ut mu-
tuæ inter heros ac servos conser-
vandæ mansuetudinis perpetuum
monumentum posteris relinqueret.

In hoc genere longè utilissimum
erit, si velut in re militari Legati,
Tribuni, Centuriones, & in civitate
Prætores, Censores æarii & hu-
juscemodi Magistratus diversis re-
bus præfecti sunt, ut pauca tractan-
tes officiis suis rectissimè satisfac-
ciant : sic si negociis familiaribus
providere voluerint, ab operaria
curatorium munus ita sejungent,
ut quid à quoque fieri debeat, & à
se expectetur, manifestum sit. Nisi
cui-

cuique suus in navi locus designatus sit, etiam si nulla tempestas ingruerit, omnia tumultuosiora fient.

Cælum ipsum quod nobis domicilium propositum est, tanta rerum serie compositum esse cognoscimus, ut una ex alia connexa & omnes aptè inter se colligatæ sint. In chordis si ad suam convenientiam intensæ fuerint, una ex diversis tonis harmonia conficitur, qua nihil auditu dulcius, nihil suavius. Sic si rebus, & servis, locos & magisteria constituerint, ea splendori & utilitati magnum in modum conduxisse percipient. Ut igitur ante dixi, cura, prudentia, gratia, quæ domum deferuntur, suscipient, tuebuntur, dispensabunt. Et quæcunque studio ac diligentia instrui, ac meliora effici valeant accuratissime perficient, ut communis domus dignitas confirmari atq; ampliari possit. Hæc hæcenus.

CAP.

De liberorum educatione.

REstat educatio liberorum pars uxorii muneris maximè fructuosa & longè gravissima. Nihil propemodum prodesset in comparandis pecuniis rei familiaris diligentia (ut antiquus ille Crates dicere solebat) nisi in educandis & morandis filiis, quibus relinquuntur, studium & præcipua quædam opera impendatur. Hac etiam causa parentibus, quibus nihil est, quod non debeant liberi, maxime devinciuntur, à quibus & deserti & destituti videantur necesse est, nisi genitis ipsis enutritionis & institutionis officium accesserit, nec injuria. Siquidem authoribus vitæ, quam natura dūce mortales omnes expetunt, & omni ratione tuentur, omnia debemus.

Quid

Quid facturi sumus, si liberalite
 educatis moratæ vivendi disciplinæ
 adjuncta sit? Qua in re si cuncta a
 nimo & cogitatione perlustraveri
 invenies, si matres ab ipsa natura
 non defecerint, sic eis educand
 munus obvenisse, ut id sine injuri
 multorum officiorum recusare non
 possint, omni enim parte propen
 sum in natos amorem, à quibus nul
 lo pacto desistit natura, significat.
 Quod ut apertius demonstretur
 nunc de procreatione filiorum
 priusquam in lucem venirent, di
 cerem: nisi latius excurrendi tem
 pus non esset, & ipsa quoque parte
 illas adeò sepositas, adeò occulta
 collocasset, ut quæ sine turpitudine
 spectari noluit, vix à nobis cum di
 gnitate dici possint. Sed quæ præ
 termitti nequeunt, explicabimus.

Sanguis ille quo menstruis effu
 sionibus alvo mulieres expurgantur

tur, hoc præsertim tempore natura
iubente continetur, ut eo, quasi ri-
gante fœtus foveatur: donec ad in-
stitutum numerum pervenerit. De-
inde cunctis animantibus quæ pa-
riunt edito fœtu lactis alimenta
suppeditavit, & ubera velut fontes
scatentes constituit, quibus infans
irriguus sensim membris augeatur,
ac vegetior sit. Duplices etiam
mammas ideo concessisse quodam-
modo profitetur, ut si gemellos pe-
pererint, unde simul alere ac nutrire
queant, in promptu sit. Quæ cum
summa providentia sic se habeant,
frustra tamen acta viderentur, nisi
incredibilem quendam in eos quos
procreassent amorem & benevo-
lentiam ingenuisset.

Ubi animadverti potest pecu-
liaris naturæ cura & diligentia, nam
cum cæteris ubera sub ventre for-
marit, mulieribus ipsis ita pectori-
bus

bus affixit, ut una lacte nutrire & amplexu fovere, & facile commo-
deque exosculari, & toto (ut dic-
tur) pectore recipere possint. Si
enim ipsis non solum necessitate
sed singulari benevolentia, & cha-
ritate, partus & educationis offi-
cium definivit. Magno quoque ar-
gumento est, si ipsam sequi volue-
rit, quod in urfa tristi ac sæva belua
perspicimus, ut in natis componen-
dis summa cura consumetur, quæ
posteaquam informem fœtum e-
nixa est, lingua quasi instrumento
aliquo format, & sic expolit, ut non
modo catuli parens, sed etiam arti-
fex optimo jure appellari possit.
Quid parvis immoramur? tanta
perfecto in natos benevolentia à
natura tribuitur, ut animalia cerna-
mus, quæ per se timida sunt, hinc
fieri audacissima, & solertia quæ
ignavia, & parcissima quæ ventri
aut

ut gulæ inserviant. Nonne etiam
vis illa Homérica, ut pullis escam
ferat, in ediam perpetitur; & ut il-
bene sit, suum defraudat genium.
gravibus igitur convitiis dignæ ma-
es erunt, si liberorum curam ne-
lexerint, & securæ vixerint.

Nihil laboris recusent velim, ut
optimos in senectute socios, adju-
tores, educatores assequantur. In-
græ igitur, si matres esse volue-
nt, quos pepererint, non rejicient,
sed ut animis & corporibus filio-
rum provideant, eos alunt, eis ube-
porrigunt, & quos ignotos pro-
prio nutrierunt sanguine, jam in lu-
em editos, jam homines, jam no-
s, jam charos, & à se quibus pos-
sunt modis non modo nutricis, sed
etiam matris officium eximploran-
s educabunt. Ipsa Marci Catonis
ensoris uxor suo lacte nutrit in-
ntem, quæ in hanc ætatem inter
Roma-

Romanas mulieres perdurat consuetudo. Quinimo, quia victus cique sodalitium quoddam benevolentiae & amoris incrementum est, ut benevolos servorum filios infanti suo redderet, eos aliquando uberibus suis admovit.

Quam ut imitentur, optimas feminas & hortamur & rogamus praesertim cum magis atque magis inter sit, in cuius alvo, ex cuius sanguine conceptus infans, & coalitus sit. Nullum enim aptius, nullum salutaris nutrimentum apparet quam ut idem sanguis, qui plurimo spiritu & calore incanduit, geniti notus, & familiaris victus offeratur. Cujus ea potentia est, ut in effigendis corporis & animi proprietatibus ad feminis virtutem quam proximè accedat. Id multis in rebus liquido cernitur. Hædis ovium lacte enutritis tenerior sensim capilli efficiuntur.

efficitur : agnis vero , si capris lactentur , vellera duriora fieri certum est. In arboribus & humoris, & glebæ prope maiorem potestatem esse constat, quam fœminis, ex his láticas & comantes, si alienum in gremium demigrarint , peiores alumnæ succo valde mutatas invenies.

Enitantur igitur nobiles fœminæ , ut suos alant liberos ne deterioris, & insitivi lactis alimonia degenerent. Si vero , ut sæpe contingit , iustis ex causis genitrices filios educare nequiverint , nutrices nec servas, nec adventitias, nec temulentas, aut impudicas, sed ingenuas, moratas, & exquisito sermone præditas suscipiendas, & ipsarum officio substituendas existiment, ne tener infans corruptis & moribus, & verbis imbuatur, & cum ipso lacte turpitudinem, errores, ac impuras

ras ægritudines sugens, ex corpore
& animo degeneri, pernicioso con-
tagio inficiatur. Quemadmodum
enim infantis artus recte formari
& componi facile possunt, ita ab in-
eunti ætate mores apte concinne-
que fingantur. In deligendis igitur
alumnis accuratiores sint. Hæc æ-
tas, hic animus mollis adhuc, ad
effingendum facillimus est. Nam ut
sigillum teneris ceris imprimimus,
sic in pueris nutricis affectiones &
morbi cæleri solent. Cujus inge-
nium & natura, quam efficax sit
prudentissimus vates Maro demon-
strat, apud quem Dido cum Æneam
non modo ferum, sed etiam fer-
reum vocans, *Hircanæ* (inquit) *admo-
runt ubera tigres*. Idem quoque ju-
cundissimus Poëta Theocritus cum
sævum detestatur Cupidinem, non
quod Venere matre natus sit, sed
quod Leęnæ mammas defuxisset in-
cusat.

Quo-

Quocirca fatius, honestius, probabilius esse parentes suos liberos alere, quos summa charitate, fide, diligentia nutrant, aut bene institutis alumnis hanc officii sui partem committere, quæ non supposito & mercenario quodam studio colant & diligant. Postquam ex infantibus excesserint, ut animi & corporis dotibus excellant, ingenium, curam, operam, impendant matres. Primum in Deum immortalem, in patriam, in parentes pietatem doceant, ut eam, quæ cæterarum virtutum fundamentum est, à primis debere annis affuescant. Non nisi optimam de se spem præbuerint, ut Deum timuerint, legibus audiant, parentes honorarint, & cum maioribus natu reverentes, cum æqualibus faciles, cum minoribus humani fuerint. Omnes itaque vultu, fronte, verbis denique comites

H exci-

excipiant, optimis autem familiarissimè utantur. Cibi potusque temperantiam sic ediscant, ut ad futuram ætatem omnis continentia quasi fundamenta jaciantur. Voluptates illas effugere commonefaciant, quæ ullo dedecore involutæ sunt.

In his studium, animum, & cogitationem adhibeant, quæ grandioribus factis decori, usui, jucunditati sint. In his si filios genitrices erudire potuerint, longe melius ac facilius adjumenta doctrinae liberi comparabunt. Gratissima sæpè numero principum in suos jussa & munera videmus, quum tamen eadem à privatis delapsa authoribus vix grata videantur. Quis ignorat erga natos, quantum præ se ferat authoritatis etiam exanguis & jejuna parentis oratio? Unde sapiens ille Cato senior, ut in liberis suis patre

patris officio non deforet, eos cum multa alia, tum literas diligenter edocuit. Eurydice quoque barbara non mediocri laude digna censeretur debet. Hæc jam natu grandior virtutis ac disciplinæ monumenta literas didicit, ut quemadmodum fecit, filiis non solum esset author vitæ, sed permulta relinqueret humanitatis condimenta. Et ne risu abundent, nec eis utantur sermonibus, qui temeritati conjuncti sunt, sæpe corripiant: Illud enim stultitiæ, hoc furoris argumentum est. Ad hæc quæ factu turpia sunt, etiam ne dictu ipsis familiaria sint, caveant.

Ab illotis igitur & contumeliosis verbis eos reprimant, & si quid decentius & spurcius dixerint, non loco aut osculo, sed loro excipiant. Ubinde præcipiant, ne inopiam, majorum ignominiam, & cæteras calamitates ullis objecerint, quibus

ex rebus & graveis inimicitias sibi
conflent, & arrogandi consuetudi-
nem imbibant. Ludis eos insti-
tuant, in quibus ita sponte sua labo-
res suscipiant, ut si contigerit, gra-
viores tolerabilius ferant.

Matres velim præsentibus filiis
iracundiam, avaritiam, cupiditates,
quibus virtus relanguescit, detesten-
tur, ut à pueris has turpissimas do-
minas contemnant, fugiant, ode-
rint, curentque magnopere, ut sa-
cra vereantur nomina, & ea execra-
ri reformident. Quos enim adulti
non irridebunt, qui id ætatis divi-
nitatem ipsam contempserint? Ut
que adeo in teneris adsuescere mul-
tum est, ut jurejurando abstineant,
monebunt.

Nec profecto fidem merentur
qui vilissimæ rei gratia facile jurant
quique facile jurant, sapissime ve
incauti dejerant. Eos vera dicer
assue

assuefaciant. Id Persis antiquissimum fuit, ideoque forum mercaturæ ne apud eos esset, instituerunt, quoniam mentiendi & dicendi mendacium & pejerandi locum esse sibi persuasissent. Cum aliis in locis, tum in conviviiis pauca nisi iustos loqui doceant, ne quod illi ætati alienissimum esse debet, & in-
verecundi fiant & garruli. Disciplinæ enim impedimento erit, si quid non satis illis exploratum sit, prudentius explicare voluerint. Idcirco scitum illud Catonis, cujus adhuc adolescentis, cum silentium inculcaretur; Id, ait, mihi minime molestum futurum est, quoad ea didicero quæ taciturnitate digna non sint. Pleraque id genus, si cum primum per ætatem licuerit à matribus ipsis perceperint, fœlicius ac facilius ad parentum gravitatem & disciplinam traducentur.

Existunt multa præterea , quæ quia genitoribus potius peculiaria sunt , nunc in præsentia prætermittito , & eo magis quod nonnullos videre videor , qui hanc nostram rei uxoriæ præceptionem immensam & infinitam dixerint , cui vix patres nostræ ætatis satisfaciant. His nihil est , quod rectius ipse respondeam. Ne sane nobis propositum fuit , quid agatur , discutere ; sed quid agi debet , ostendere. Quis est adeo iniquus iudex , ut si quemadmodum tu justissimis ex causis nuptias probarit , & in deligenda uxore moribus , ætate , genere , forma , divitiis , primariam fœminam acceperit , quæ viri amantissima , quæ modesta , quæ domesticæ rei instructissima sit. Quis inquam ita male sentit de rebus , ut & ipse omnia magna sperare , & hujusmodi uxores omnia majora præstare non debeant?

Te

Te igitur, mi Laurenti, cujus imitatione accendi debent, æquales tui magno studio sequantur, qui Zinebiam, virtute, venustate, nobilissima familia, opibus ex omni ordine florentissimam virginem uxorem delegisti. Quod enim illustrius, quod dignius exemplum possum proponere, quam tuum? cum in clarissima Italiæ civitate Florentia, patre, avo, majoribus tuis spectatis viris dignissimus, conjugem eam tibi desumpseris, cujus fortunas quidem universi; continentiam verò, fidem, prudentiam optimus quisque ita maximi faciant, ac admirentur, ut & ipsam te uno, & te tali uxore beatum, ac fœlicem existiment. Qui quoniam præstantissimas ac ornatissimas conjugales partes consecuti estis, immortalem Deum rogant, ut optimos vobis liberos ac honestiss. Reip. cives procreetis.

H 4

Hæc

Hæc leviora forte videri possent, cum à me disputantur, nisi tuis in nuptiis quodammodo recognoscerentur. Sic profecto in te conversa juventus plus proficiet, quam si solum in meis scriptis acquiesceret. Nam sicuti leges maximè civitati emolumento sunt, cum principem optimum eis parere cognorit, sic cum ad præceptionem tua quoque ratio accesserit, juventuti usui fore, non desperamus. Sed, ut unde cœpit, in te Laurenti terminetur oratio.

Habes nunc meum instar muneris de re uxoria judicium, in quo quæcunque à me dicta sunt, non tui commonendi (ut initio dixi) sed declarandæ benevolentiae nostræ causa, multis bonam in partem acceptum iri confido, tibi verò (cujus nomine hoc negotium suscepi) certo scio. Quod si qua in
his

his fortasse commentariolis nostris graviter & eruditè conscripta inter legendum occurrerint, summo in omni genere laudis viro Zachariæ Trivisano (ejus enim memoriam libens usurpo) & literis Græcis attribuito , ex quibus aliqua, quæ ad hanc rem pertinebant, hic ex sententia collocata exposui. In his vix paucos Menses versatus uberes ac jucundos fructus colligere videor , tantum & ingenium, studium optimi & eruditissimi Guarini Veronensis , quo præceptore & amico viro omnium familiarissime utor, postquam & ad suscipiendam , & ad ingrediendam humanitatem unà & multis primariis hominibus nostris, ac mihi dux fuerit, & ita dux fuerit, ut ejus opera hæc divina studia, quibus à puero dedicatus sum, longè & fructuosiora & gratiora mihi facta sint.

H

Hæc

Hæc itaque *Vxorium*, ut sic dixerim, *Monile*, in hisce nuptiis tuis à me libenter accipies, quod vel eò magni facies scio, quod ejus generis est, ut non (quemadmodum cætera) usu frangi ac conteri possit, vel quod ab optima fide ac animo certo, certe tibi deditis-

simo proficiscitur,
Vale.

F I N I S.

P O G G I U S
G U A R I N O

V E R O N E N S I

P. S. D.

Di male faciant istis nequissimis tabellariis, qui tam male nobis satisfaciunt in reddendis epistolis, & me privant fructu literarum mearum, & tibi adimunt voluptatem, quam pro tua summa in me benevolentia per magnam ex iis capere soles. Caterum maximas ago tibi gratias, pro libello quem ad me misisti. Immensum quiddam tibi deberem, si essem ducturus uxorem. Sed parva erat antea uxoris capiunda, nunc nulla, postquam

H 6

quam

EPISTOLA.

cuti. Eamvero epistolam, cum
mihi maiorem in modum placere
pluribus ostendi, quibus visum
est, ea ab te luculenter magni-
ficeque narrari, sed de his alias.

Vale. Constantiæ, Pridiè
Calend. Ian.

P. A. II.

P A U L U S

V E R G E R I U S

Doctissimo Viro

N I C O L A O

L E O N T I N O

Physico

S. P. D.

HODIE apud Dominum
Franciscum Cardinalem
Florentinum, qui redinte-
grandæ valetudinis gratia,
domi se continet, cum ad
eum salutandum venissem,
libellum reperi, quem Fran-
ciscus Barbarus amicus tuus,
& studiorum socius, de re u-
xoria nuper edidit, elegan-
tem quidem & ut venustate
fer-

E P I S T O L A.

sermonis præclarum, ita præceptis optimis, & exemplis uberrimis, ex omni Græca Latinaque historia collectis redundantem. Miratus sum in eo opere viri hujus, non tam ingenium quam diligentiam. Nam illud quidem jam dudum, monstrante mihi olim charissimo viro Zachario Trivisano, quandam ipsius epistolam, tametsi negliger, ut erat, & absque ullo studio ab eo conscriptam, facile deprehendi. Quod verò nunc de re uxoria, tam erudite copioseque juvenis inexpertusque nuptiarum scripserit, idque tam bene sciat, quod nescit, hoc est, quod ego

E P I S T O L A,

ego non magnopere admirari non potui. Itaque jam planè Græcum, excellenter autem Latinum nemo negabit eum, ita dicit & sapit. Barbarus autem videri nullo modo poterit, qui Barbarum nihil sentit aut sonat. Et utinam cætera Barbaries, ita sit Barbara. Cæterum te non parum accuso, quod nihil de libello isto significasti, cum te qui comes eras studiorum latere non potuerit. Expectare opinor voluisti, ut odor famæ illum ad me perferret, & cum tritus esset cæterorum omnium manibus, tunc demum ad me perveniret: quod equidem non

E P I S T O L A.

non laudo. Et nisi meliorem
rationem attuleris non pos-
sum non damnare. Vale.

Ex Constantia III.

Nonas Apri-
lis.

